

VĚŽNÍK

KOMPAS TŘEŠŤSKÉ FARNOSTI

SLOVO OTCE TOMÁŠE

Žádný stav a povolání není víc a ani méně těžší nebo svatější.

ROK KNĚŽÍ

Svatý otec Benedikt XVI. se rozhodl vyhlásit zvláštní Rok kněží ...

5. ČERVENEC 2009 / Č. 61

www.tre-fa.cz
redakce@tre-fa.cz

šéfredaktor

Ing. Vladislav Hynk (VH)

redakce

Bc. Zuzana Nováková (ZN)
Mgr. Květa Zažímalová (KZ)

jazyková korektura

Mgr. Květa Zažímalová

autor typografické úpravy

Mgr. David Zažímal

další autoři příspěvků

Pavel Kovář (KP)
Mgr. Jan Zach (Jan)

tisk zajistil

FIBOX, s.r.o.
Janouškova 215/20,
CZ-674 01 Třebíč
tel.: +420 568 840 036
fax: +420 568 841 037
e-mail: info@fibox.cz
www.fibox.cz

distribuce

Distribuci zajišťuje redakce
v počtu 210 výtisků.

adresa redakce

Sv. Čecha 1395, Třešť 589 01

kolportéři

redakce; Jiří a Tereza Staňkovi;
Jan a Jana Duchanovi;
Michael a Marie Bambulovi;
Hynkovi st., Hynkovi ml.
a kolportéři z bratrských farností

**Stanovisko redakce
se nemusí ztotožňovat
s obsahem zveřejněných
příspěvků.**

**Anonymní příspěvky
nezveřejňujeme!**

STR.	NÁZEV
3	úvodní slovo
4	slovo otce Tomáše
5	Rok kněží
6	kdo byl Jan Maria Vianney
7	kolik kněží je ve světě
9	rozhovor s ...
10	modlitba k Roku kněží / dobrá rada nad zlato
11	organizační pokyny k papežské návštěvě
11	návštěva Svatého otce
12	14. července - blahoslaveného Hroznaty / první osobní dopis
13	Rok sv. Pavla
14	duchovní obnova v Třešti / děkanská pouť
15	ministrantský výlet
16	koriandr a pórek
18	mariánské poutní místo Svatá Hora
19	v těchto dnech / poděkování / výlet do Osové Bitýšky
20	chvála vojenské nemocnice
21	skutečný prázdninový příběh
22	drahokamy
23	děkanátní kolo soutěže
24	léto
25	katechetka informuje
26	Martin Luther
27	diář otce Tomáše / šťastnou cestu / tip na knihu
28	informace

Uzávěrka příštího čísla bude 23. srpna 2009!

NÁKLADY NA TOTO ČÍSLO ČINÍ 20,- Kč.

EDITORIAL

Vážení a milí farníci,
je před námi asi nejdůležitější událost letošního roku ve farnosti - ano, asi tušíte, co mám na mysli - primice Jendy. Na tuto událost jsme se mohli v nedávné době připravit společně s komunitou Emmanuel. Kdo chtěl, využil i nabídku otce Tomáše a vyrazil do Brna na kněžské svěcení. Zde jsme se také dozvěděli, že Jenda zůstane v Brně... Primiční slavnost se v našem městě naposledy konala v roce 1991. Tehdy slavil primici P. Jiří Sedláček, který v současné době působí jako farář v Brně - Tuřanech.

Všechno bývá někdy poprvé. Možná s úsměvem vzpomínáme na první krůčky svých dětí, možná si ještě vybavujeme, když jsme po nejprv zasedli do školních lavic či objali milovanou osobu. Ať jsou to okamžiky více či méně důležité, staly se pro nás vzácnými už tím, že to tenkrát bylo „poprvé“.

Protože je Jenda přítelem mnoha z nás a protože si svých přátel vážíme, chceme spolu s ním prožít jeho první kněžské kroky, mezi něž jako nejvýznamnější patří primice. Ano, jedná se o velkou oslavu a na tuto oslavu jsme všichni srdečně zváni.

Jsou před námi také prázdniny, které mnohý z nás bude trávit na dovolené. Čas odpočinku není žádným luxusem, žádným promarněním času, není útekem od reality a od všedního života. Naopak: čas odpočinku umožňuje člověku navrátit se do všedního života naplněn, posílněn a s větším elánem.

Ať jsou tedy následující dny naplněny Boží milostí i ochranou. U dalšího čísla se těší

Vladislav Hynk
šéfredaktor

P.S.: Rádi bychom získali spolupracovníka, který by na počítači přepisoval články, jež do redakce přicházejí napsané na stroji nebo v ruce. V případě zájmu se hlase u šéfredaktora. Předem děkujeme.

SLOVO OTCE TOMÁŠE

Milí farníci,

rok uběhl jako voda a jsme opět na začátku letních prázdnin a dovolených, které většina z vás, alespoň doufám, využije k odpočinku a načerpání nových sil do života. I Pán Ježíš, když přišli apoštolové ze svých prvních misií, poslal je na opuštěné místo si trochu odpočinout. Mnoha rodičům jistě spadl kámen ze srdce, a možná žákům a studentům ještě větší, že další školní rok mají za sebou.

Kromě toho skončil také Rok sv. Pavla, kdy jsme si připomínali 2000 let od jeho narození. Mohli jsme více poznat a seznámit se s tímto velkým apoštolem pohanů. Prostřednictvím misie sv. Pavla v řecké Soluni a soluňských bratří sv. Cyrila a Metoděje se křesťanská víra dostala k nám do Evropy už v 9. století. Jsme vděční těmto svatým za jejich odvahu, obětavost nezůstat doma v pohodlí, za lásku ke Kristu a jeho evangeliu, a ještě jistě dalším lidem a především našim rodičům za to, že jsme dnes křesťané? Být křesťanem je jedna věc a být dobrým křesťanem, živým údem církve podle víry a zásad evangelia, je druhá věc. Když se podívám do křestní matriky, kolik lidí je tam zapsáno a kolik z nich má další zápis o biřmování, církevním manželství a vůbec kolik z nich je dnes v kostele a touží po duchovních hodnotách, je mi z toho smutno. Zamýšlím se nad tím, kde se stala chyba a odkud začít. Začít bychom měli sami od sebe a ne chtít vyndat z oka druhého třísku a mít ve svém oku trám. Tato cesta je samozřejmě těžší, ale mnoho svatých se po ní vydalo. A jaké množství lidí strhli svým životem k následování Krista např. sv. František z Assisi, P. Pio, Jan Maria Vianney! Tím, že sami se posvěcovali, milost Boží se prostřednictvím nich šířila dál.

Svatý otec Benedikt XVI. vyhlásil na Slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova začátek Roku kněží při příležitosti 150. výročí smrti arského faráře sv. Jana Maria Vianneye, patrona všech kněží, který potrvá do 19. 6. 2010. V tomto období máme všichni znovu ocenit a objevit dar kněžství, který Bůh svěřil slabým a hříšným lidem. I pro nás kněze je to příležitost se vrátit zpět ke kořenům, k rozhodnutí a ke dni, kdy jsme přijali svátost kněžství. Je to také rok modliteb za posvěcení kněží.

Tento Rok kněží je korunován tím, že budeme mít letos v Třešti primiční mši svatou novokněze. Kdejaká obec či město by nám mohly závidět! Měli jsme možnost se také duchovně připravit na tuto slavnost farní obnovou, kterou vedla komunita Emmanuel

z Brna. Mrzelo mě a bylo mi upřímně líto, jak málo z vás se jí zúčastnilo. Hledal jsem důvody i chybu u sebe, že jsem vás asi málo na to připravil a nadchnul, nebo že jste raději dali přednost hmotným zájmům - stavbě domu nebo stěhování, práci na poli nebo nevím čemu důležitějšímu. Kdo mi dá odpověď? Nejvíce jsem vás očekával večer, asi bylo něco lepšího v televizi. Ti, kteří zde byli, nelitovali. Škoda, že alespoň jeden zástupce z vaší rodiny nepřišel na jednu část programu. Snad příště.

Při kněžském svěcení v sobotu v Brně jsem se snažil vcítit do kůže novosvěcenců, vrátit se zpět k okamžiku a znovu si uvědomit, na co se mě biskup ptal, co jsem mu slíboval. Je tomu již 7 let, co jsem knězem, a stále mám na čem ve svém životě pracovat a zdokonalovat se. Teď s odstupem času si uvědomuji, co všechno patří do kněžské služby. Podobně je to i v manželství, to víte nejlépe vy sami, já to mohu posoudit jen z pozice kněze zpovědníka, že člověk když vstupuje do manželství, také má určité představy a často má na očích růžové brýle, ale až žije v tom stavu, uvědomí si a žasne, co všechno k tomu patří. Až večer po svěcení mi došlo, že vlastně jsem už knězem navěky a později, když jsem přešel z kaplanského místa v Blansku do Třeště, tak mi v hlavě ze začátku třeštilo, za co všechno jsem zodpovědný. Poté, co jsem se stal novoknězem, štválo mě, když mi lidé říkali, že jsem si vybral to nejsvatější a nejtěžší povolání. Žádný stav a povolání není víc a ani míň těžší nebo svatější. Jak manželství, tak i kněžství jsou rovnocenné svátosti ustanovené Ježíšem Kristem a v obou případech člověk prožívá momenty radostné i bolestné. Všichni jsou tedy stvořeni stát se svatými, každá práce mě může posvěcovat, když to dělám z lásky a pořádně. I obyčejná práce uklízečky, kuchařky, maminky na mateřské nebo zametače chodníků je stejně důležitá a potřebná jako práce lékaře, právníka, místostarosty a kněze. Jenom záleží na zodpovědnosti a přístupu člověka ke svému povolání a životu.

Každá svátost mě vede k setkání s Bohem. Ve svátosti manželství (to je manželství pouze mezi dvěma pokřtěnými) se skrze druhého mám posvětit a v kněžství prostřednictvím modlitby a vysluhování svátostí.

Přeji, ať nás tento rok všechny obohatí a ukáže nám pravou hodnotu kněžského povolání. Předem vám děkuji za modlitby za nás kněze.

otec Tomáš

ROK KNĚŽÍ

Svatý otec Benedikt XVI. se rozhodl vyhlásit zvláštní Rok kněží u příležitosti 150. výročí úmrtí svatého faráře z Arsu Jana Maria Vianneye, zářného příkladu pastýře, plně zasvěceného službě Božímu lidu.

Během Roku kněží, který bude zahájen 19. června 2009 a zakončen 19. června 2010, se bude udělovat dar zvláštních odpustků podle dnes (tj. 12. května 2009) zveřejněného Dekretu Apoštolské penitenciárie.

URBIS ET ORBIS DECRETUM

**O dar posvátných odpustků
se obohatí zvláštní pobožnosti,
které se budou konat během Roku kněží,
vyhlášeného ke cti sv. Jana Maria Vianneye.**

Den, v němž si připomeneme 150 let od zbožného odchodu do nebe sv. Jana Maria Vianneye, faráře z Arsu, je významný. Sv. Jan Maria Vianney byl zde na zemi obdivuhodným příkladem pravého pastýře ve službě Kristova stáde.

Jeho příklad je vhodný k tomu, aby povzbuzoval věřící, a zejména kněze, k napodobování jeho ctností, proto Svátý otec Benedikt XVI. ustanovil, že se při této příležitosti bude slavit od 19. června 2009 do 19. června 2010 v celé církvi zvláštní Rok kněží, během něhož se budou kněží stále více upevňovat ve věrnosti Kristu zbožnými meditacemi, posvátnými úkony a dalšími vhodnými skutky.

Toto posvátné období bude zahájeno o slavnosti Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, v den posvěcení kněží, kdy bude papež slavit nešpory před posvátnými relikviemi sv. Jana Maria Vianneye, které do Říma přiveze biskup z Belley-Arsu. Svátý otec zakončí Rok kněží na náměstí sv. Petra v přítomnosti kněží z celého světa, kteří obnoví věrnost Kristu a pouto bratrství.

Kněží budou modlitbami a dobrými skutky usilovat o získání milosti od Nejvyššího a Věčného Kněze Krista k tomu, aby vyzářovali víru, naději a lásku i další ctnosti a ukazovali způsobem

života i navenek, že se plně věnují duchovnímu dobru lidu; to církvi vždy velmi leželo na srdci.

K lepšímu dosažení vytouženého cíle velmi poslouží dar posvátných odpustků, který Apoštolská Penitenciárie tímto Dekretem, vydaným v souladu s přáním papeže, laskavě uděluje během Roku kněží:

A. – Kněžím, kteří opravdově litují svých hříchů a kteří se v kterýkoliv den budou zbožně modlit alespoň ranní chvály nebo nešpory před Nejsvětější svátostí vystavenou k veřejné účtě nebo ve svatostánku a po příkladu sv. Jana Maria Vianneye se budou ochotně a velkoryse věnovat slavení svátostí, zejména svátosti smíření, budou v Bohu milostivě uděleny *plnomocné odpustky*, které budou moci získat i pro zemřelé spolubratry formou přímluvné modlitby, pokud v souladu s platnými předpisy přistoupí ke svaté zpovědi a ke svatému přijímání a pokud se pomodlí na úmysl Svatého otce. Kněžím budou mimo to uděleny *částečné odpustky*, které budou moci získat i pro zemřelé spolubratry, kdykoli se zbožně pomodlí řádně schválené modlitby pro vedení svatého života a pro svaté plnění úřadů, které jim

byly svěřeny.

B. – Všem věřícím, kteří opravdově litují svých hříchů, v kostele nebo kapli se zbožně účastní mše svaté a obětují za kněze církve modlitby Ježíši Kristu, Nejvyššímu a Věčnému Knězi, a jakýkoliv dobrý skutek, učiněný v ten den, aby je posvětil a přetvořil podle svého srdce, budou uděleny *plnomocné odpustky*, pokud se vyznali ze svých hříchů ve svátosti smíření a pomodlili se na úmysl Svatého otce: v den zahájení a zakončení Roku kněží, v den 150. výročí zbožného odchodu sv. Jana Maria Vianneye, dále pak první čtvrtek v měsíci nebo v jiný den stanovený místními ordináři ve prospěch věřících.

Bylo by velmi vhodné, aby v katedrálních a farních kostelích kněží, pověření pastorací, vedli tyto pobožnosti, slavili mši svatou a zpovídali věřící.

Starým a nemocným lidem a všem, kteří z oprávněných důvodů nemohou vycházet z domova, s duší zbavenou jakéhokoliv hříchu a s úmyslem splnit tři obvyklé podmínky, jakmile to bude možné, budou rovněž uděleny *plnomocné odpustky* v jejich vlastním domě nebo tam, kde kvůli okolnostem budou, ve výše uvedených dnech, pokud se pomodlí za posvěcení kněží a v důvěře obětují své nemoci a životní obtíže Bohu skrze Marii, Královnu apoštolů.

Konečně *částečné odpustky* budou uděleny všem věřícím, kdykoli se zbožně pomodlí pětkrát *Otčenáš, Zdrávas Maria a Sláva Otci* nebo jinou schválenou modlitbu ke cti Nejsvětějšího Srdce Ježíšova za to, aby byli kněží zachováni v čistotě a svatosti života.

Tento Dekret platí po celou dobu trvání Roku kněží. Jakékoliv opačné ustanovení není překážkou.

Vydáno v Římě, v sídle Apoštolské penitenciárie dne 25. dubna, o svátku sv. Marka, evangelisty, léta od Vtělení Páně 2009.

kard. James Francis Stafford
vrchní penitenciář

+ **Gianfranco Girotti, O.F.M.Conv.**
titulární biskup z Mety, regent

KDO BYL

JAN MARIA VIANNEY?

Jan Maria Vianney se narodil 8. května 1786 v rolnické rodině severozápadně od Lyonu v obci Dardilly. Dětství neměl lehké, musel mnoho pracovat a do školy začal chodit až v 17 letech. Na zvládnutí školní látky však už bylo pro něho pozdě. Ujal se ho tedy kněz Balley z lyonského předměstí. Vážil si Janovy neobyčejné zbožnosti. Všiml si ho již dávno, když se Jan při pasení dobytka modlíval u mariánské sošky. Pater Balley

jej připravil na studia a Janovi se na druhý pokus a po horlivých přimlouvách patera Balleye podařilo dostat do semináře v Lyonu. Studoval velmi špatně, závěrečné zkoušky mu dokonce dovolili skládat ve francouzštině místo běžné latiny. Ale svou zbožností a také přimlouvanou generálního vikáře se dočkal 9. srpna r. 1815 vysvěcení na kněze.

Farář Balley ho přijal jako kaplana v Ecully a dál ho vedl v odříkavém a ctnostném způsobu života. Jan začal záhy vynikat jako zpovědník. Po Balleyově smrti Jan jen velmi těžce vycházel s novým farářem, proto ho církevní představení poslali do vesnice Ars, která ležela 30 km sever-

ně od Lyonu a měla cca 230 obyvatel.

V Ars Jan zůstal až do své smrti. Jeho začátky nebyly snadné. Vesnice byla známá svou bezbožností, Jan neoplýval velkou výřečností, jeho vystupování bylo velmi prosté a kázání neumělá. O to víc se arský farář modlil, postil a výsledky se začaly ukazovat. Lidí v kostele přibývalo, u zpovědnice se začaly tvořit fronty, pod kazatelnou se tísnily zástupy. Nakonec sedával až 16 hodin denně ve zpovědnici a bojoval o záchranu lidských duší. K tomuto boji jej Bůh vybavil citlivostí a schopností vidět do lidského nitra.

Přes velikou oblíbenost a náročnou práci

žil farář arský velmi skromně. Většinu toho, co dostal, rozdal potřebným. Dodnes je možné si v Ars prohlédnout jeho světnici, která je skutečně velice prostě a chudě zařízená.

Jan Maria Vianney zemřel ve věku 73 let. V roce 1925 byl papežem Piem XI. svatořečen a v roce 1929 prohlášen patronem všech farářů. Jeho osobnost byla umělecky ztvárněna v románu Pod sluncem Satanovým francouzským spisovatelem Georgesem Bernanosem.

převzato z internetu

KOLIK KNĚŽÍ JE VE SVĚTĚ?

Možná si někdo z vás položil otázku, kolik je na světě vlastně kněží? Statistika, kterou zveřejnila Agentura Fides na základě Statistické ročenky katolické církve (Anuario Statistico della Chiesa cattolica) z prosince 2006, uvádí počet kněží na jednotlivých kontinentech v letech 1997-2006. Ač je poslední údaj starý tři roky, přece jen nám uvedené údaje pomohou udělat si obrázek o aktuálním počtu kněží včetně jeho vývoje během posledních 10 let.

V roce 2006 bylo ve světě 407.262 kněží. Z nich 33.478 pocházelo z Afriky, 121.119 ze Severní a Jižní Ameriky, 51.281 bylo asiatů, 4.731 působil v Oceánii. V samotné Evropě bylo 196.653 kněží. V Evropě tedy působí necelá po-

lovina celkového počtu kléru.

Sledujeme-li vývoj od roku 1997 do roku 2006, pak je patrné, že celkový počet kněží ve světě lehce vzrostl (z 404.208 na 407.262). Na tomto vzrůstu se ovšem velkou mírou podílela Afrika a Asie, v Evropě došlo k poměrně silnému poklesu (z 213.398 na 196.653).

Přepočteme-li počet kněží na počet obyvatel, pak ve světě je jeden kněz na 12.739 obyvatel, ovšem tento poměr je na každém kontinentu rozdílný. V Evropě připadá na jednoho kněze 3.583 obyvatel, v Africe 27.686 obyvatel a v Asii dokonce 51.226. Nárůst počtu kněží v Africe a Asii je tedy oprávněný, ale rozhodně ne dostačující.

Tabulka s počtem kněží v letech 1997-2006 (v závorce je uveden pokles/nárůst vůči předchozímu roku):

Kontinent	Rok	Celkem	Diecézní	Řeholní
Svět	1997	404.208 (-128)	263.521 (+622)	140.687 (-750)
	1998	404.626 (+418)	264.202 (+681)	140.424 (-263)
	1999	405.009 (+383)	265.012 (+810)	139.997 (-427)
	2000	405.178 (+169)	265.781 (+769)	139.397 (-600)
	2001	405.067 (-111)	266.448 (+67)	138.619 (-698)
	2002	405.058 (-9)	267.334 (+886)	137.724 (-895)
	2003	405.450 (+392)	268.041 (+707)	137.409 (-315)
	2004	405.891 (+441)	268.833 (+792)	137.058 (-351)
	2005	406.411 (+520)	269.762 (+929)	136.649 (-409)
	2006	407.262 (+851)	271.091 (+1.329)	136.171 (-478)
Afrika	1997	25.279 (+600)	14.873 (+749)	10.406 (-149)

	1998	26.026 (+747)	15.535 (+662)	10.491 (+85)
	1999	26.547 (+521)	16.371 (+836)	10.176 (-315)
	2000	27.165 (+618)	16.962 (+591)	10.203 (+27)
	2001	27.968 (+803)	17.582 (+620)	10.406 (+203)
	2002	29.274 (+1.286)	18.872 (+ 1.290)	10.402 (-4)
	2003	30.419 (+1.145)	19.559 (+687)	10.860 (+458)
	2004	31.259 (+840)	20.358 (+799)	10.901 (+41)
	2005	32.370 (+1.111)	21.164 (+806)	11.206 (+305)
	2006	33.478 (+1.108)	22.130 (+966)	11.348 (+142)
Amerika	1997	120.013 (-69)	73.495 (+509)	46.518 (-578)
	1998	120.297 (+284)	74.039 (+544)	46.258 (-260)
	1999	120.138 (-159)	74.282 (+243)	45.856 (-402)
	2000	120.841(+703)	75.121 (+839)	45.720 (-136)
	2001	27.968 (+803)	17.582 (+620)	10.406 (+203)
	2002	121.394 (+247)	76.760 (+994)	44.634 (-747)
	2003	121.501 (+ 107)	77.200 (+440)	44.301 (-333)
	2004	121.634 (+133)	77.756 (+556)	43.878 (-423)
	2005	120.995 (-639)	78.126 (+370)	42.869 (-1.009)
	2006	121.119 (+124)	78.801 (+675)	42.318 (-551)
Asie	1997	40.441 (+1.037)	23.789 (+714)	16.652 (+323)
	1998	41.456 (+1.015)	24.337 (+548)	17.119 (+467)
	1999	42.789 (+1.333)	25.175 (+838)	17.614 (+495)
	2000	43.566 (+777)	25.716 (+541)	17.850 (+236)
	2001	44.446 (+880)	26.309 (+593)	18.137 (+287)
	2002	45.790 (+1.937)	27.274 (+1.558)	18.516 (+379)
	2003	46.800 (+1.010)	27.837 (+563)	18.963 (+447)
	2004	48.222 (+1.422)	28.497 (+660)	19.725 (+762)
	2005	50.053 (+1.831)	29.330 (+833)	20.723 (+998)
	2006	51.281 (+1.228)	30.127 (+797)	21.154 (+431)
Evropa	1997	213.398 (-1.664)	148.595 (-1.306)	64.803 (-358)
	1998	211.827 (-1.517)	147.517 (-1.078)	64.310 (-493)
	1999	210.543 (-1.284)	146.457 (-1.060)	64.086 (-224)
	2000	208.659 (-1.884)	145.268 (-1.189)	63.391 (-695)
	2001	206.761 (-1.898)	144.215 (-1.053)	62.546 (-845)
	2002	203.751 (-3.010)	141.724 (-2.491)	62.027 (-519)
	2003	201.854 (-1897)	140.703 (-1.021)	61.151 (-876)
	2004	199.978 (-1876)	139.494 (-1.209)	60.484 (-667)
	2005	198.279 (-1.699)	138.492 (-1.002)	59.787 (-697)
	2006	196.653 (-1.626)	137.363 (-1.129)	59.290 (-497)
Oceánie	1997	5.077 (-32)	2.769 (-44)	2.308 (+12)
	1998	5.020 (-57)	2.774 (+5)	2.246 (-62)
	1999	4.992 (-28)	2.727 (-47)	2.265 (+19)
	2000	4.947 (- 45)	2.714 (-13)	2.233 (- 32)
	2001	4.725 (-222)	2.576 (-138)	2.149 (-84)
	2002	4.849 (+124)	2.704 (+128)	2.145 (-4)
	2003	4.876 (+27)	2.742 (+38)	2.134 (-11)
	2004	4.798 (-78)	2.728 (-14)	2.070 (-64)
	2005	4.714 (-84)	2.650 (-78)	2.064 (-6)
	2006	4.731 (+17)	2.670 (+20)	2.061 (-3)

R O Z H O V O R S ...

P. JAROSLAVEM FILKOU

Využili jsme duchovní obnovy v naší farnosti a položili několik otázek P. PhDr. ThLic. Ing. Jaroslavu Filkovi, faráři v Bílovicích nad Svítavou, který se s komunitou Emmanuel podílel na duchovní přípravě primice P. Jana Krbce.

1) Co Vás jako první napadne, když se řekne komunita Emmanuel?

Okamžitě si vybavím společenství, ve kterém žijí kněží i laici, manželé, lidé svobodní i zasvěcené osoby, lidé všech stavů a nejrůznějších profesí, mladí i staří. Všichni se snaží o poctivý život s Bohem, vzájemně si pomáhají žít jako bratři a sestry a společně pracovat pro Boží království.

2) Čím Vás oslovila komunita Emmanuel, že jste se stal knězem právě v této komunitě?

Již od svých studentských let jsem se snažil pracovat pro církev a toužil jsem po tom, aby společenství lidí kolem mě bylo jakousi prosperující komunitou, schopnou působit apoštolsky v současném světě. Vytvořili jsme si struktury pro evangelizační práci v církvi i ve světě a po určité době jsme téměř identický model života objevili při setkání s komunitou Emmanuel ve Francii. Jejich model vznikl v jiném prostředí zcela nezávisle na našem směřování, a přesto byl ve všem podstatném shodný s tím, co jsme poznali jako důležité a uplatňovali to v našem společenství. Stalo se to pro mě a mé přátele povzbuzením, abychom se s komunitou Emmanuel spojili. Po několika letech od vstupu do komunity Emmanuel jsem poznal, že mě Pán volá ke kněžství. Tak jsem se stal knězem komunity Emmanuel.

3) V čem spočívá Vaše evangelizace?

Naše evangelizace je velmi různorodá. Hodně lidí si nás spojuje s evangelizací na ulicích ve větších městech. Ve farnostech je spíše známa nabídka obnovy pro manžele nazývaná Láska a pravda. A je ještě mnoho dalších forem evangelizace, ale všechny spočívají v tom, že se snažíme ukázat Boha, který je s námi, který je lidem blízko a zajímá se o naše starosti.

4) Je v dnešní době možné někoho oslovit a získat pro Ježíše?

Samozřejmě že je možné současného člověka oslovit, ale nebývá to vždy snadné. Boží milost neviditelně působí v srdcích mnoha lidí i v dnešní době. Stále více lidí si uvědomuje, že v jejich životě se musí něco stát, že je potřeba, aby jim někdo pomohl. Občas se setkávám i s velkou vyprahlostí a žízni po Bohu. Ale má-li být člověk osloven, musí tu být někdo, kdo ho osloví. Kdo ho osloví tak, aby způsob oslovení nebyl na překážku setkání s Ježíšem.

5) Jak byste zareagoval na názor, že život v křesťanských komunitách zaznamenal v našem prostředí v posledních letech velký boom a stal se tak trochu módní záležitostí?

Za slovy „módní záležitost“ si mnoho lidí vybaví nepravé motivy rozhodování a jakousi povrchnost volby. „Velký boom“ však neznamená, že se do nových komunit hrnou statisíce zájemců. Například komunita Emmanuel má v celé naší republice jen asi 120 členů. Usiluje o solidní duchovní život všech, kdo do ní vstupují, a to není módní tendence. Ani naše snaha přispívat k evangeliza-

” *Na tomto místě je úžasný duchovní potenciál a síla tradice.*

”

ci není tendenční záležitost. Vždyť poslání církve hlásat Boží slovo je v platnosti „až do konce světa“.

6) Jezdíte často na víkendové duchovní obnovy podobné té, kterou jsme měli v Třešti?

Obnova v Třešti byla specifická tím, že se farnost připravuje na primiční mši Jana Krbce. Podněty k uspořádání duchovních obnov bývají velmi různorodé, ale ne všude mají to štěstí, že mohou provázet novokněze. Většina obnov, na které jezdím, je určena pro manžele nebo pro mládež, ale ne vždy je snadné skloubit moje výjezdy se službou ve farnosti, která mi byla svěřena. Na du-

chovní obnovy podobné té třešťské se dostanu jen několikrát za rok.

7) Jak hodnotíte víkend v Třešti?

Byl to skvělý víkend. Na tomto místě je úžasný duchovní potenciál a síla tradice. Vnímám jsem tu úzké sepětí s Nejsvětějším Srdcem a jedinečnou formu mystagogie do tajemství Boží lásky – pozdvižení od Ježíšových nohou k jeho srdci. A potkal jsem tu mnoho lidí, kteří z této tradice čerpají. Přijali jste nás tak, jako bychom byli Vaši vlastní. Za to Vám chci moc poděkovat.

- KZ -
otec Tomáš

MODLITBA K ROKU KNĚŽÍ

Úkon lásky

Miluji Tě, můj Bože,
a toužím Tě milovat
až do posledního dechu svého života.
Miluji Tě, Bože nekonečně vlídný.
Raději chci zemřít láskou k Tobě
než žít jen okamžik bez lásky k Tobě.

Miluji Tě, Pane,
a prosím Tě o jedinou milost,
abych Tě směl milovat věčně.

Miluji Tě, můj Bože,
toužím po nebi,
jen mít to štěstí
milovat Tě dokonale.

Můj Bože,
když nemůže můj jazyk
nepřetržitě říkat „Miluji Tě“,
chci, aby Ti to opakovalo moje srdce
při každém svém tepu.

Miluji Tě, můj božský Spasiteli,
protože jsi byl pro mě ukřižován
a držíš mě zde dole ukřižovaného
spolu s Tebou.

Můj Bože,
uděl mi milost zemřít láskou k Tobě
a s vědomím, že Tě miluji.

*sv. Jan Maria Vianney
(1786 – 1859)*

DOBRÁ RADA NAD ZLATO

Dobrá rada nad zlato – známé rčení. A kdo je uposlechne, ocení v praxi. Ve Věžníku, v některém z minulých čísel, jsem dle vlastních prospěšných zkušeností doporučovala ranní mytí studenou vodou do půl těla, jak nás maminka učila: „Začni pěkně krk, za ušima a pokračuj.“

Vnučka, když četla toto mé doporučení, se ptala: „Babičko, za ušima?“ Je to přece jednoduché – otužování – dostupné všem. Víím, že se někteří tak sprchují – a to celé tělo. Je možné také střídání teplou a studenou vodu – každodenní napodobení sauny, po ranním probuzení. Jakmile člověk vynechá, celý den mu to chybí.

Také jsem se dotazovala našeho šéfredaktora, zda-li se také myje studenou vodou, což se mi velice osvědčuje a je lékaři doporučováno jako nejlepší otužování těla. S úsměvem podotkl, že zatím ne. Právě nyní v letním období, jež právě nastoupilo, jsou k tomu předpoklady. Jistě naučí svou rodinu, zvláště manželku a Vojtíka a uvidí, že budou zdraví jako rybky. Jen začít...

Známe všichni, že v zdravém těle zdravý duch, což si přejeme...

Lidmila Vokřínková

ORGANIZAČNÍ POKYNY K PAPEŽSKÉ NÁVŠTĚVĚ V BRNĚ 27.9. 2009

Brněnský biskup Vojtěch Cikrle oznamuje, že v neděli 27.9. 2009 dopoledne ani předcházející sobotu večer 26.9 2009 nebudou pro věřící slouženy mše svaté. Všichni jsou zváni k účasti na papežské mši sv. na letišti v Brně -Tuřanech. Svou přítomností můžeme ukázat, že za Svatým otcem stojíme a že jsme ochotni pro svou víru něco obětovat: třeba brzké vstávání, malé nepohodlí, množství lidí kolem sebe apod. Vždyť to, že k nám papež přijede, není samozřejmost, ale velký dar. Nezapomínejme na to, co jsme obdrželi díky obětem dřívějších generací. Papežská návštěva je mimořádnou událostí, která se s největší pravděpodobností za života většiny z nás už opakovat nebude, proto využijme možnosti se svobodně setkat se Svatým otcem.

Pro ty, kteří pro stáří, zdravotní potíže nebo z rodinných či jiných oprávněných důvodů nebudou moci do Brna přijet, je udělena dispensa od povinnosti nedělní účasti na mši svaté. Těmto otcem biskup doporučuje, aby bohoslužbu se Svatým otcem sledovali ve sdělovacích prostředcích.

Podle počtu přihlášených do 31.7. 2009 prostřednictvím správců farnosti a děkanů budou do jednotlivých farností zaslány místenky do sektorů a balíčky pro účastníky bohoslužeb. Nepřihlášení zájemci o účast na mši sv. s papežem dostanou místenky až na místě bohoslužby, ale do vzdálenějších sektorů.

Podle informací z biskupství doporučují jet společně autobusem, který nás doveze co nejbližší, asi 2–3 km před letiště, pokud pojedete autem, půjdete asi 6 km pěšky. Pro starší bude od autobusu zajištěna kyvadlová doprava.

Mše svatá bude v latinském jazyce, proto jsme vybídnuti k naučení zpívaných a recitovaných latinských odpovědí, které budeme nacvičovat ve farnosti začátkem září.

P. Tomáš Caha

NÁVŠTĚVA SVATÉHO OTCE

Jak už víme, Svatý stolec potvrdil cestu Benedikta XVI. do České republiky. Ráda bych vás informovala o třech aktuálních zprávách:

1. V brněnské diecézi, resp. v celé ČR, proběhl k 31.5.2009 první předběžný průzkum o účasti na bohoslužbě v Brně. K tomuto datu se přihlásilo již přes padesát tisíc poutníků. Nejvíce, třicet tisíc, se zatím vypravuje z brněnské diecéze. V součtu nejsou zatím uvedeni poutníci ze zahraničí, kteří se již hlásí z Ukrajiny, Rakouska, Polska...

2. Protože se na biskupství obracejí lidé s dotazy na organizační a technické zabezpečení, byla na webových stránkách biskupství zřízena informativní stránka k návštěvě Svatého otce Benedikta XVI. v Brně www.biskupstvi.cz/papezvbrne. Ta nabízí odpovědi na nejčastější dotazy a bude podle potřeby a fáze postupujících příprav stále doplňována a aktualizována. Rubrika nese název: Co dělat, když...

3. Architekturu areálu konání bohoslužby Svatého otce Benedikta XVI. navrhl Ateliér Štěpán s týmem odborníků. Tento ateliér má dlouholeté zkušenosti s moderními sakrálními stavbami. Poslední takovou realizovanou je kostel Svatého Ducha v Ostravě, který je zároveň největším kostelem postaveným po roce 1989. V brněnské diecézi byl podle návrhu Ateliéru Štěpán realizován kostel Ducha Svatého v Šumné (farnost Štítary), který posvětil brněnský biskup Vojtěch Cikrle 14. září 2008.

Objekt pódia pro Svatého otce je navržen jako přirozená dominanta celého areálu, jeho nosná konstrukce je navržena ze systémových stavebních dílců s důrazem na minimalizaci atypických prvků. Pódium je vybudováno z dostupných pódiových systémů a zastřešeno vysokopevnostní PES tkaninou bílé barvy.

Architekt Marek Štěpán o návrhu areálu říká:

„Areál mše je navržen na necelém kilometru čtverečním pro 150 tisíc účastníků. Na louce před letištěm je vymezen jasný obdélník s úhlopříčným rastrem komunikací, z letadla připomínající koberec. Těžištěm areálu je hlavní pódium, kde bude papež sloužit mši. Pódium má vzhled velmi prostého bílého baldachýnu. Jeho stanová konstrukce je velkou technickou zvláštností. Do areálu je symbolicky zapojena i stará Boží muka, jejíž stavitelé jistě netušili, že u ní bude probíhat takováto událost.“

Srdečně zdraví
Martina Jandlová
tisková mluvčí biskupství brněnského

14. ČERVENCE - BLAHOSLAVENÉHO HROZNATY, MUČEDNÍKA

Narodil se kolem roku 1160 v urozeném českém rodě. Po smrti manželky a syna věnoval své jmění na založení dvou premonstrátských klášterů, mužského v Teplé (1193) a ženského v Chotěšově u Plzně (1202) a svědomitě se o ně staral. Putoval třikrát do Říma. Po návratu do Teplé oblékl řeholní šat. Při hájení svých práv řeholních se dostal do sporu s nepřáteli. Ti ho poblíž Hroznětína zajali a uvěznil. 14. 7. 1217 byl umorěn hladem. Jeho tělo bylo pohřbeno v tepelském klášterním kostele. Za blahoslaveného byl prohlášen 14. září 1897.

Blahoslavený Hroznata je dokonalým vzorem mladým lidem, manželům i rodičům. Jeho velkodušnost vůči Bohu učí i nás, kde jsou právě hodnoty lidského života.

ze starobylého spisku
o životě Bl. Hroznaty pro Věžník vypsala
O. Hrbková

PRVNÍ OSOBNÍ DOPIS OD ADOPTOVANÉHO CHLAPCE Z INDIE A ŘEHOLNÍ SESTRY, KTERÁ HO MÁ NA STAROSTI

(15.5.2009)

Moji drazí přátelé,

srdečně vás zdraví váš přítel Ravi. Jak se máte? Modlím se za Vás. Já se mám dobře. Dokončil jsem 6. ročník a nyní chodím do 7. třídy. Studuji v Divya Jyothi vyšší primární školu. Do naší školy chodí 175 dětí. Škola je rozdělena do 10 tříd a je na ní 11 učitelů. V posledních ročnících jsem prospěl úspěšně. Baví mě angličtina a vědní obory. Ve škole máme mnoho aktivit, kroužků, např. karate, skaut, školní parlament. Také oslavujeme mnoho národních svátků. Zúčastnil jsem se různých soutěží, při kterých jsem získal různé ceny. V nastávajícím roce chci dobře studovat, mít dobré známky a navštěvovat různé kroužky.

Moji drazí přátelé, mám otce a matku a je nás 6 dětí. Můj nejstarší bratr a sestra už žijí v manželství. Jeden bratr studuje 10. třídu, nejmladší studuje 6. třídu. Můj otec a matka denně chodí do práce. Mají s námi hodně starostí a záleží jim na tom, abych dostal dobré vzdělání.

Drazí přátelé, jaké je u vás počasí? Studujete nebo pracujete? Chci o vás vědět více. Mám mnoho přátel a držíme pospolu. Otec, sestry a učitelé nás učí a starají se dobře. Byl jsem šťastný, když jsem se dozvěděl, že jste mi nabídli pomoc v mých studiích. Slibuji vám, že se budu snažit studovat co nejlépe. Vzpomínám na Vás v modlitbě.

Váš Ravi

Drazí přátelé,

zdraví vás sestra Angeline. Nejprve vám chci poděkovat za finanční pomoc pro Raviho, aby mohl studovat. Je moc vděčný. Je to chlapec tiché povahy a zajímá se svědomitě o studium. Jeho rodiče jsou šťastní, že jste se rozhodli jim a jemu pomoci. Moc vám ještě děkuji. Kéž vám Bůh odplatí vaši štědrost.

sestra Angeline

ROK SVATÉHO PAVLA

Právě v těchto dnech jsme ukončili Rok svatého Pavla, apoštola národů, který u příležitosti dvoutisícího výročí jeho narození vyhlásil svatý otec Benedikt XVI. na dobu 29.6.2008 až 29.6.2009.

Před šesti roky, kdy jsem byl v Římě, tak jsem mimo jiné navštívil baziliku sv. Pavla za hradbami. Podle staré tradice, která sahá až do dob apoštolských, se vypráví, že právě nedaleko od tohoto místa došlo k poslednímu setkání Petra a Pavla před jejich mučednickou smrtí. Oba se objali a udělili si navzájem požehnání. Na portálu této baziliky jsou zobrazeni spolu ve scéně umučení. Od počátku křesťanské tradice jsou Petr a Pavel pokládáni za neoddelitelné jeden od druhého, i když měl každý z nich jiné poslání: Petr první vyznal víru v Krista, Pavel dostal ten dar, že mohl prohloubit toto bohatství. Petr založil první křesťanské společenství pocházející z vyvoleného národa, Pavel se stal apoštolem pohanů. Různými dary pracovali pro jedinou věc: budování Kristovy církve.

Již při této návštěvě baziliky jsem si řekl, jak velké dílo vykonal sv. Pavel pro církve celého světa. Jeho životní dráha, která započala pronásledováním křesťanů až k smrti, před cestou do Damašku, kdy byl „uchvácen Kristem“ (Flp 3,12), až po jeho mučednickou smrt, kdy byl jako římský občan sťat mečem. To vše mě zde oslovilo.

V loňském roce, kdy jsme byli vyzváni k četbě Pavlových listů jak k jednotlivým obcím, tak k jeho blízkým spolupracovníkům, jsem se rozhodl pro tuto četbu. Od pana faráře jsem obdržel rozvrh, jak přečíst Pavlovy listy za jeden rok po jednotlivých měsících a dnech.

Již modlitba na začátku Roku sv. Pavla arcikněze baziliky sv. Pavla za hradbami, kardinála Andreea di Montezemola, byla tak hluboká a podnětná. Zněla: *Bože, který jsi na cestě do Damašku povolal Šavla z Tarsu, aby se stal Pavlem - apoštolem národů a tak osvětlil celý svět silou svého slova, daruj nám - kteří s radostí slavíme dvoutisícíleté výročí jeho narození - poznávat stále lépe jeho učení, být věrnými svědky tvé pravdy v našich životech a kráčet vždy po cestě tvého evangelia, v modlitbě i v díle usilovat o jednotu všech křesťanů v jediné církvi. O to tě žádáme skrze Pána Ježíše Kris-*

ta, tvého Syna, který s tebou žije a kraluje v jednotě Ducha svatého po všechny věky věků. Amen.

A nyní v kostce, co tato četba mi nejvíce darovala. Sv. Pavel učí: Co se počítá, je vložit do středu svého života Ježíše Krista. Obdivuji jeho apoštolské cesty počínaje tím, že východiskem byla cesta do Antiochie v Sýrii, kde poprvé hlásal evangelium. Zde se zrodil výraz „křesťané“. Pak další cesty na Kypr, pak do malé Asie, Makedonie,

Řecku. Jeho neohrožené hlásání Krista ukřižovaného ve stálém nebezpečí, strádání, vyděláváje si na obživu vlastní ne lehkou prací, ve stálé námaze, žaláři, v pronásledování, často v nebezpečí smrti: třikrát byl bičován, jednou kamenován, třikrát ztroskotal na lodi. A proč ta přemíra obětí? Sv. Pavel odpovídá: „*Kristova láska nás nutí, aby ti, kteří jsou naživu, už nežili sobě, ale pro toho, který za mě umřel a vstal z mrtvých.*“ To vše vykonal a obětoval z velké lásky k poznanému Kristu. A to, myslím, je důkaz sv. Pavla všem křesťanům této doby. Apoštol národů vybízí slovy: „*Napodobujte mne, jako já napodobuji Krista,*“ ne aby se vychloubal, ale proto, aby na něm bylo vidět, jak Krista milovat a podle jeho učení také žít. To dokázal svrchovaně nakonec tím, že položil svůj život a jeho záměr vydat se do Španělska už neuskutečnil, protože vydal svědectví krve za císaře Nerona v Římě.

Kéž tedy z učení sv. Pavla co nejvíce čerpáme jeho nevyčerpatelnou lásku ke Kristu, která je nám vzorem a jeho odkazem.

- KP -

DUCHOVNÍ OBNOVA DĚKANSKÁ POUŤ

V TŘEŠTI

23.5.2009

KE SV. PAVLOVI DO BATELOVA

O víkendu jsem se zúčastnil kompletního programu duchovní obnovy připravené pro naši farnost z převážné většiny komunitou Emmanuel. Pro všechny, kdo se zúčastnili, je zbytečné připomínat co nebo kdo je komunita Emmanuel a pro ostatní... několik možností. Buď, jak řekl padre při mši, můžete jen litovat, že jste se víkendového programu nezúčastnili, nebo si můžete o komunitě přečíst na stránkách <http://www.emmanuel.cz/>.

Měl jsem v plánu vyrazit si o víkendu na kolo. Nejprve však v pátek jako vždy do „fitka“ a pak na mši. Tam se ovšem již rozehřívala část pořadatelů duchovní obnovy z komunity Emmanuel na hudebních nástrojích, z kterých při mši sv. vyléaly zvučné melodie písní, které mne usadily do lavic kostela „tří srdcí“ (pro nezasvěcené sv. Kateřiny) i druhý den, namísto toho, abych se usadil na sedlo bicyklu tak, jak jsem to měl v plánu... A rozhodně jsem nelitoval. Znal jsem už pestrost, zvučnost a hlavně zdařilost programu komunity z některých předešlých, mnou navštívených, akcí (Kurzu rozvíjení Božího obdarování nebo Víkendu v terénu).

Jen jsem nečekal, že se komunita za námi dostane až do Třeště takovýmto způsobem a v takovém rozsáhlém obsazení.

Proto bych rád poděkoval všem, kteří se na obnově podíleli. Jistě to dalo spoustu práce jak po stránce organizační, tak i jiných příprav. Panu faráři, vlastně pánům farářům :o), vedení z komunity, kapele z komunity, všem, kdo napekli na sobotní poobědní program, stejně i za vynikající oběd, přednášejícím, vedoucím skupinek, zkrátka všem, co měli s duchovní obnovou třeba jen nejmalinkatější starosti.

Velký dík a myslím, že jistě mluvím za všechny zúčastněné, nejen za mne samotného, když řeknu: „Moc se líbila.“...

Lukáš Kubala

Při pěkné sobotě a sluníčku jsme jely se sestrou (synovec nás zavezl) do blízkého Batelova ke společnému slavení mše svaté v Roce sv. Pavla, jemuž je zasvěcen tento chrám, dle programu, jenž byl uveden ve Věžníku č.60. Po svátosti smíření jsme se modlili společný růženec. Slavnou mši svatou s promluvou opata M. Kosíka z Nové Říše, který v Batelově též působil, vyslechli poutníci místní i z okolí. Chránový sbor krásně zpíval při této mši svaté, což vyslechli i naši farníci a mládež. Také stařenka – bez doprovodu, sehnutá dřinou až k zemi, kráčela k oltáři prožít s námi tuto pouť. Pan farář ohlásil, že po mši sv. se odebereme na farní zahradu k občerstvení před přednáškou a setkáním s přáteli a kněžími.

Ve 12.30 měl pan farář přednášku zaměřenou k Roku sv. Pavla na farní zahradě pod velkým stanem. Nejvíce nás oslovila Naděje, kterou vlévá ve svém poselství Svatý otec Benedikt XVI. – a jak on vidí budoucnost církve. Pan farář Roman podal a rozvedl to, co k nám mluví nynější papež.

Ve 13.45 jsme přešli do kostela k svátostnému požehnání a ukončení poutě. Otec opat Kosík zpíval všechny sloky poděkování Bože, chválime Tebe.

Poděkování patří všem přítomným kněžím, P. Romanu Strossovi za dobrou organizaci celého poutního dne, jenž nás duchovně obohatil. Vzpomínala jsem a pomodlila se za kněze, kteří zde působili. Na konec jsme se také pomodlili na hřbitově za věrné zesnulé, které jsme znali.

Bohu díky za požehnaný květnový den.

Lidmila Vokřínková

MINISTRANTSKÝ VÝLET

V sobotu 16. května se uskutečnil diecézní výlet ministrantů do Vranova u Brna. Výletu se zúčastnilo asi 500 ministrantů, 30 kněží a dva jáhni včetně Jendy Krbce.

Na výlet jsme vyrazili auty o půl sedmé ráno od fary a ke kostelu sv. Kateřiny Alexandrijské v Šebrově, kde byl start jihlavského děkanátu, jsme dorazili včas. Začátek poutě byl v gotickém kostele s barokní výzdobou, kde nás přivítal P. Roman Kubín. Přečetl nám úryvek z listu sv. Pavla a dal nám požehnání na cestu. Před kostelem se nás ujala naše vedoucí, která nás vedla po šestikilometrovém okruhu, na kterém ministranti měli pět úkolů zaměřených na sv. Pavla.

Před každým úkolem nám přečetla úryvek evangelia, který se vztahoval k dané soutěži. V prvním úkolu si ministranti vyslechli, jak sv. Pavel oslepl na cestě do Damašku. Následně si ministranti zavázali oči a museli projít čtyřicetimetřový úsek mezi stromy poslepu. Jediné jejich vodítko byl natáhlý provaz. V druhém úkolu ministranti postavili obrys lodě ze šišek a větví a potom se z deseti metrů třefovali do stěžně. Ve třetím soutěžním úkolu ministranti postavili stan a snažili se pod stan vlézt v co největším počtu. Ve čtvrtém a nejtěžším úkolu ministranti měli ve vyměřeném prostoru nalézt papírky s úryvky listu sv. Pavla a poskládat je tak, jak jdou v Bibli za sebou, což se nám nezdařilo. Zato v posledním úkolu, šlo o bojácnost a o co největší počet zúčastněných ministrantů v úkolu, se nikdo z ministrantů nebál a soutěže se zúčastnili všichni. Celkově jsme získali 25 bodů z 50. Pochod byl zakončen v kostele ve Vranově u Brna, kde nás přivítal P. Václav Knotek.

Po náročném pochodu šli ministranti na oběd v klášterní zahradě. Odpoledne je čekalo sportovní odpoledne. Ministranti odpoledne trávili lezením na laněch a hraním fotbalu. Ve tři hodiny začal program přede mší svatou v kostele.

Byly vyhlášeny výsledky a biskup Vojtěch Cikrle promluvil k ministrantům. Výlet byl zakončen mší svatou. Na zpáteční cestě jsme se zastavili v Jihlavě v KFC na večeři. Domů jsme přijeli o půl sedmé večer.

Naší nevýhodou v soutěži byl nízký věkový průměr. Soutěž byla zaměřena na sedmou až devátou třídu. A asi největší nevýhoda jihlavského děkanátu byla nízká účast ministrantů. Mimo třešťskou farnost se výletu zúčastnili jenom tři ministranti z Luk nad Jihlavou. Z Jihlavy nebo z Batelova, Stonařova, Růžené nepřišel nikdo. Zato z některých děkanátů se výletu zúčastnilo 40 a více ministrantů.

Josef Kolba

KORIANDR A PÓREK

Stan byl plný vůně koriandru, vanilky a skořice. Benram dřepěl uvnitř a tupě civěl před sebe. Sára k němu přisunula misku s kaší a kalíšek s vodou, ozdobila ji růžovými lístky. Benram nehnul ani brvou. Trnul, poslouchal vítr. Za hrubou, místy už prořídlou plachtou se ženili čerti. Vypadalo to, že písečná bouře co chvíli zasype celou rodinu i se vším, co měla. Spodní části stanu již byly přilehlé, ležely na nich milióny kulatých zrněk. I sem dovnitř se dral zvířený prach. Člověk jej cítil všude. Plamínek lampičky se v zá-

vanu rozkmital a na okamžik Benramovi slabě ozářil tři tmavovlasé hlavičky. Děti spaly na kůžích a usmívaly se, pro ně byla bouře daleko... Jejich sny byly plné výskání, honiček s oslíky, štěňaty, kůzlaty. Někdy se chlapec zamračil a sevřel pěst. Bojoval. Možná točil prakem, držel v ruce meč. Lev nebo leopard stáhl ocas a zmizel do tmy, chlapcova tvář se zase rozjasnila.

Benram vzdychl a koukal zase do země před sebou. Sára seděla na patách před ním a dívala se na něj ustaraně. V poslední době takhle probíhal každý večer. Konečně Benram povolil rty: „*Jak to všechno půjde dál?*“

Sára zašeptala: „*Hospodin se o nás bude starat, dokud nedojdeme do Kanaánu, odkud přišli naši otcové. Najdeme zemi, kterou jim dal Hospodin do vlastnictví, a tam budeme beze strachu a vysvobození z rukou nepřátel zbožně a spravedlivě žít po všechny dny svého života.*“ Sára šeptala

pomalou, znělo to, jako by mluvil Áron, oči jí plály.

„*Sáro, my tam nikdy nedojdeme. Rozumíš? Nikdy! Všechny nás zasype písek. Není tu co jíst, nic se tu neurodí, dobytek nám pomře, než dojdeme do Kanaánu. Je mi úzko, když si pomyslím, v jaké jsme situaci, není za co a kde koupit jakékoliv jídlo, o šatech a sandálech, stanových plátnech nemluvě, a když se podívám na naše děti, plakal bych. Do jakého světa jsme je porodili?! Je to zlá doba...*“ Stanová plachta se vzdula a pak zaúpěla pod novým náporem pískové vlny. Benram si drbal hubenou pravíci levé rameno. Jak vyhrnul rukáv, Sára uviděla známé bílé jizvy od biče. Šly přes ramena na záda. Bílé jizvy křížem kráž byly jako rituální značka, zasvěcení otroctví. Zamřížované okénko, v němž byla jeho zdravá kůže mezi bílými mřížemi tmou. Sára se naklonila k Benramovi a pohladila jej po rameni: „*Neměli jsme na vybranou. Byla možnost zemřít v otroctví, nebo zvolit svobodu – v poušti. My jsme se rozhodli žít svobodně. A podívej – stále žijeme! Náš malý Jóram se mohl narodit a nikdo nám jej nevzal, nikdo jej nehodil do Nilu krokodýlům. Nikdo tu v poušti neusiluje o život našich dětí, ani o náš. Hospodin nás chrání.*“

„*Sáro, my už ale nemáme co jíst! Včera jsem viděl naše hrnce na obilí a na olej, naše vaky. Jsou prázdné, zoufale prázdné!*“

„*Vidíš? A přesto žijeme. Hospodin nás živí chlebem z nebe.*“ Oči jí zářily.

„*Myslíš – Manou? Co to vlastně je? Co mohou takové šupiny, takové nic, člověku dát? Jak dlouho z ní asi budou moci naše děti žít?*“

Sára se dotčeně zamračila: „*Benrame, naše děti jsou zdravé a moje kaše i koláče z Many mají rády! Naše děti jsou krásné a silné a je to jisté i tím, že spolu s Manou jedí požehnání Krále nebes...*“

„*Ale já už nemůžu ty drobky ani vidět! Mana! Nesnáším už jenom pohled na ni! Ta vůně po koriandru, ta sladká chuť! Protiví se mi už jenom na to myslet!*“ Izák se rozkřikoval a vztekle odstrčil nabízenou misku s kaší z rozemletých zrněk Many. „*Když já si vzpomenu, jak jsme si moh-*

li dole v Egyptě vždycky večer nabrat zbytky z rybích trhů... ryby se pohazovaly i na polích, aby se přihnojila. Když jsem občas nějakou sebral, nikdo mi nic neřekl. “ Zvolnil a ústa vychutnávala slovo od slova: „Pak se ryby nasekaly do hrnce s pórkem, s pěkně osmaženou cibulkou, dusily se... “ přivřel zasněně oči. „Nebo se daly ryby opéci nad řeřavým uhlím s utřeným česnekem, s bazalkou, všechno pěkně osolené... člověk se nažral a měl chuť říct: ‚díky za další den, který jsme přežili...‘ a těšil se, že snad v noci od přežrání zahyne. “

Sára teď měla chuť mu obsah misky vychrstnout na hlavu, zalít ty labužnický přivřené oči kaší z Božího chleba a zarazit spád nesmyslných a rouhavých řečí. A byla by to i udělala, ale zároveň jí bylo jasné, že do písečné bouře Benrama nevyžene, aby se umyl a očista jeho oděvu i vnitřku stanu by zůstala stejně jen na ní. Tak alespoň vyskočila a miskou udeřila o zem, jak uměla nejsilněji, aby ještě zůstala pohromadě miska i kaše: „*Stydno ti nebylo, když ses plížil kolem stolků prodavačů navečer, když už všechno po celém dni páchlo jako hrob, jako stoka?! Hanba tě nebola, když jsi sbíral po polích ten rybí hnůj, abych ti z toho mohla uklohnit tu úžasnou krmí?! Že tě huba nebolí, že já tě litovala a natírala Ti co týden krvavé rány od biče vyžebraným olejem! Žiješ svobodně a hlady neumíráš. Na děti, na rodinu se nevymlouvej – jediné, čeho ti může být líto, jsi ty sám, když takhle uvažuješ!*“

Sára se odmlčela a pak přiklekla zase před Benrama a dívala se mu zpříma do očí: „*Žijeme v úžasně době. Přivedli jsme děti do požehnaného času: Manou nás živí sám Bůh. Každý den. Máš pravdu, že jsou zásobní hrnce prázdné – schovávat Manu není k ničemu, jednak přijde zítra nová, čerstvá, jednak se stará zkaží. Jenom v noci ze šestého na sedmý den se nezkaží – není to zvláštní? To je zázrak, Benrame! Veliký zázrak. Vzchop se, Benrame! Kam se poděla tvá síla, s níž jsi mě povzbuzoval, abych i já uvěřila Mojžíšovi a Áronovi. Pohleď, už teď nám nic nechybí a před námi je přece Kanaán. Tam budeš hospodařit a vydělávat peníze, jak jen budeš chtít. Chápu, že je to pro vás mužské těžké, jenom čekat, co spadne z nebe. Ale myslím, že ještě přijde doba, kdy svou roli dostane i mužská ruka. “* Usmála se na něj povzbudivě a schovala svoji drobnou ruku do jeho žilnaté hrubé dlaně.

„*Já nevím, “* povzdychl si Benram. Oba mlčeli a dívali se na sebe. Pak si uvědomili, že se vítr utišil. „*Půjdeme spát, “* chtěl říct, ale v tom se nad stanem ozval šum – jiný šum nežli prve při bouři, a ozvalo se žuchnutí, jak do plachty něco narazilo. Něco mnohem většího než písečná zrna. Po nárazech se ozvalo šustění, jakoby pouštní démoni, džinové, hrabali svýma drápkatýma nohama na plachtu. I ve světle lojové lampičky bylo znát, že Benramova tvář zbledla: „*Co, co to bylo?! “* I Sára byla bledá, neuměla odpovědět. Nový náraz, horečné škrábání a zrychlené dýchání venku. Benramovi se rozechvěla brada. A pak se s dalším nárazem plachta natrhla a vyděšenému Benramovi spadl na hlavu - pták. Křepelka. Chvěla se vysílením, neměla sílu se bránit. A další dvě ji dírou následovaly. Když se rozechvělý plamínek lampičky uklidnil, naskytl se Sáře pohled: Benram s vyvalenýma očima a se dvěma ptáky v klíně a jedním stále na hlavě. Neubránila se a dala se do smíchu: „*Benrame, Benrame, můj pane, to je jen další zázrak, další důkaz!*“ Smála se a celá se svíjela v křečích smíchu. Kdyby nebyl tak překvapený, jistě by si nedal líbit, že je terčem posměchu ženy. Pak se přece jen vzpamatoval a rozesmál se i on. Smál se a smál, až plakal a slzy mu tekly z očí. Dál se smál a plakal zároveň a mezi vzlyky vyrážel: „*Hospodin mi dal maso, dal mi maso, budu jíst maso! Dobrý, dobrý, dobrý je Hospodin! Kéž mi odpustí malou víru a hloupá slova!*“ Probuzené děti poslouchaly svědectví otce a on se dále řehtal a vzlykal a jeho smích se nesl do daleka a mísil se s překvapenými výkřiky venku, kde za protrženou plachtou sousedé s pochodněmi pobíhali a sbírali popadané křepelky.

Táborem se po dlouhé době, kdy na ohnících voněla kaše z Many, rozmohla podmanivá vůně upravovaného masa. Bylo jej dost. Tolik, že se každý najedl dosyta. Tak dosyta, až měl dojem, že v noci praskne. A když tak funěli každý ve svém stanu, některý si vzpomněl, jak v Egyptě... ale kdepak, svoboda je svoboda. Hlavně, když je kus masa do huby. Jenom ještě kdyby byl takhle česnek a trocha cibulky nebo póрку... Nu počkáme na Kanaán.

Jan

MARIÁNSKÉ POUTNÍ MÍSTO

SVATÁ HORA U PŘÍBRAMI

Svatá Hora je pro svoji zeměpisnou polohu označována jako „duchovní srdce Čech“. První kaple ke cti P. Marie zde byla postavena roku 1260. V 15. století zde stála svatyně s věží a se zvony. Do této svatyně byla v pohusitské době přenesena milostná soška Panny Marie Svatohorské, kterou jako první uctíval první pražský ar-

roku 1685. Průčelí Svaté Hory, které vítá poutníky, vzniklo na počátku 18. století, na výzdobě se podílel také slavný sochař Jan Brokoff. Branou vstoupí poutník do ochozů – ambitů. Ambity a kostel Panny Marie byly zbudovány v letech 1659–1670 podle plánů slavného stavitele Karla Luraga a P. Benjamina Šlajera. V bazilice Nanebevzetí Panny Marie se poutník setkává s největším skvostem Svaté Hory – milostnou soškou Panny Marie Svatohorské, která je umístěna v prosklené skřínce uprostřed Stříbrného oltáře. Soška byla korunována 22. června 1732 a je oděna pláštíkem, jehož barva se mění dle liturgických barev mešních rouch. Roku 1905 byla Svata Hora povýšena na baziliku minor.

cibiskup Arnošt z Pardubic. Svatohorský zázrak je připomínán k roku 1632 – uzdravení slepého žebráka. Svatyni původně střežili poustevníci, v letech 1647–1673 zde působili jezuité a za nich byla postavena bazilika v současné podobě. Po roce 1673 vedli duchovní správu kněží pražského arcibiskupství. Od roku 1861 zde působili redemptoristé (kněží kongregace Nejsvětějšího Vykupitele), kteří byli násilně odvečeni komunistickou mocí 13.4.1950 do tzv. centralizačních středisek (takto byli postiženi všichni řeholníci v tehdejší Československu). Na Svaté Hoře, která poté naštěstí nebyla uzavřena, působili kněží pražského arcibiskupství, a to do března 1990 do návratu redemptoristů.

Svatou Horu spojuje s hornickým městem Příbramí schodiště, prvně připomínané

Všichni poutníci mohou v sakristii kdykoli požádat o svátost smíření, účastnit se pravidelných bohoslužeb, přihlásit se na duchovní cvičení, objednat si prohlídku s průvodcem a především prosit, děkovat a modlit se k Panně Marii.

*„Pane Ježíši, tys nám dal Pannu Marii,
kterou na tomto místě po staletí uctívá tvůj lid,
za Matku, vždy ochotnou nám pomáhat.
Dej, prosíme, ať její mateřská přimluva
upevní víru v našich rodinách,
rozmnoží počet duchovních povolání,
přinese požehnání našemu národu
i celé naší vlasti
a bezpečně nás dovede do věčné radosti,
kde ty žiješ a kraluješ na věky věků.
Amen.“*

Více informací pro poutníky lze získat na <http://svata-hora.cz/>

Mgr. Petra Dolská

V TĚCHTO DNECH...

V těchto dnech jsme prožili duchovní obnovu farnosti vedenou komunitou Emmanuel a těšíme se přítomností, kdy 27.6.2009 přijme kněžské svěcení v katedrále sv. Petra a Pavla v Brně jáhen Jan Krbec.

Prosíme o dobrou jízdu bez nehody a vznášíme mnoho proseb za našeho jáhna a jeho budoucí kněžskou službu.

4. – 5.7. bude na náměstí tradiční Dřevořezání a 6.7. v 15 hodin na louce primice novokněze. Vše, co s tím souvisí, a budoucnost Jendy, doporučíme Matce ustavičné pomoci.

Modlitba pracujícího křesťana

Panno Maria, služebnice Pána, ve svém životě jsi poznala, co je to chudoba. Víš, kolik námahy a starostí nás stojí každodenní chléb. Sláva, kterou nyní požíváš, ti nedá zapomenout na četné bídy pracujícího člověka. Naopak se zálibou se díváš na nás a ochotně nám přicházíš na pomoc. Matko, vždy ochotná pomoci, žehnej naší práci, abychom čestně vydělaný chléb mohli požívat spokojeně a v pokoji. Matko, neprosíme Tě jen o chléb pozemský, vypros nám milost, abychom si práci zasloužili nebe. Naše místo na této zemi je malé a skromné, naše práce často těžká a ubíjející. Ale právě ona nám pomůže, když ji budeme vykonávat z lásky, abychom si zasloužili nádherné místo v nebi. Jak šťastni budeme ve věčné vlasti, kde nám nebudou téci slzy z očí, ani stékat pot po čele, kde už nebude bolesti, kde se všechny starosti promění v štěstí a pokoj, kde po mnohé námaze bude naším věčným údělem blažený pokoj. Ó, Maria, vypros nám milost! Amen. (*Svátek Panny Marie, Matky ustavičné pomoci je 27. června.*)

Lidmila Vokřínková

PODĚKOVÁNÍ

Chtěla bych tímto moc poděkovat mamince pana faráře, paní Cahové, za rady a vstřícnost, se kterou mně a také i ostatním farníkům obětavě a s laskavostí pomáhá (Já osobně moc děkuji za rady a pomoc ohledně atopického ekzému u dětí.). Také děkuji za její modlitby za nás.

Mgr. Petra Dolská

VÝLET DO OSOVÉ BITÝŠKY

Ráno jsme se plni energie sešli na autobusovém nádraží. Pan farář zjistil, že mu chybí špekáčky, a tak si je ve spěchu zašel koupit. Poté si nás spočítal a mohli jsme vyrazit!

Cesta byla dlouhá, ale za zábavou jsme nechodili daleko. Naše oblíbené hry jako slovní kopaná, hraní karet anebo snad zlobení sousedů nás tak bavily, že cesta uplynula jako voda. Dorazili jsme do cíle.

Jako první v programu byla dětská mše svatá, na které jsme se všichni podíleli svým zpěvem. Poté jsme vyrazili na Svatou horu u Křižanova. V deseti skupinkách jsme chodili a plnili úkoly na téma svatá Zdislava. Na vršku Svaté hory byla kaplička zasvěcená právě této světicí. Po hře následoval volný program na faře. Mohli jsme si zahrát stolní tenis, stolní fotbal, normální fotbal nebo basketbal. Kdo chtěl, opekl si buřty. Byli jsme mírně zklamáni, protože se nemohl dostavit pan farář Roman Kubín. Byl v Německu a zrovna se vracel. Na celém programu se podíleli „týmáci“: Petr, Martin, Anička a pan kaplan. Celý program nám připravili oni.

Výlet se moc vydařil a velmi se nám líbil.

Šárka Kaňkovská

CHVÁLA VOJENSKÉ NEMOCNICE

V Klášterním Hradisku u Olomouce stával benediktinský klášter, který r. 1180 převzali premonstráti. Ti se zasloužili o vybudování poutního místa na Svatém Kopečku.

Nejprve nechali postavit malou mariánskou kapli (1629-1633), ve které už byl od r. 1632 na hlavním oltáři milostný obraz Panny Marie Svatokopecké. R. 1669 byl položen základní kámen nynějšího poutního chrámu a za pouhých 10 let, 1679, už stavba byla v hrubých rysech dokon-

čena a do konce 17. stol. a v polovině 18. stol. prováděny vnitřní úpravy a výzdoba.

Poutní místo spravovali premonstráti z Hradiska, ti tam posílali kněze a bratry ke službě věřícím. To až do r. 1874, kdy císař Josef II. klášter v Hradisku zrušil a nechal ho přeměnit na vojenskou nemocnici. Nikoli však přestavět. Nemocnice má dále vzhled kláštera se vším, co k tomu patří – zvenku i zevnitř. Je to krásná impozantní stavba, kterou po nedávné opravě navštěvují kromě pacientů i ti, kteří mají zájem o prohlídku této památky. Byl to tehdy krutý zásah do života řeholníků sv. Norberta, kteří od r. 1785 museli postupně opouštět i Sv. Kopeček. Téměř všechnen majetek kláštera i Sv. Kopečku byl za-

baven a rozprodán. Premonstráti se na Sv. Kopeček mohli vrátit až r. 1846 a protože už v Olomouci nesídlili, přišli až z Prahy ze Strahova, ze svého hlavního kláštera a ten o toto poutní místo pečuje dodnes. A jak se říkává „něco zlého pro něco dobrého“, platí i pro případ přeměny kláštera na vojenskou nemocnici. Ta přečkala konec Rakouska, 1. světovou válku, 1. republiku, 2. světovou válku, komunismus, a nyní má velmi dobrou úroveň.

Slyšel jsem o ní chválu od lidí, kteří se tam

léčili a mohl jsem se o tom přesvědčit i osobně, když jsem tam byl na kožním oddělení (které je zvláště špičkové) 14 dní (24.4.-13.5.) s otevřenou levou nohou na horní části holeně (tzv. berco-vý vřed). Kromě zlepšení stavu následkem ošetřování jsem se setkal s velmi vstřícným, laskavým a optimistickým přístupem zdravotnického personálu. V nemocnici je bývalá opatská kaple sv. Štěpána (prostor hlavního kostela je zahrnut do nemocničního areálu), která slouží jako farní kostel farnosti Hradisko s přilehlými třemi obcemi. Pacienti do ní také mohou a já,

protože jsem mohl chodit, jsem tam chodil sloužit mši sv., i když jen koncelebrovat s místním knězem, ale aspoň to. Je tam takové zvláštní prostředí: klenuté stropy místo rovných a všelijaká zákoutí – tedy na chodbách – pokoje jsou přizpůsobeny – je zde cítit, že je to místo promodlené (vždyť tam žili řeholníci!), což kromě píle sloužících přispívá tomu, že se tam péče o lidi tak daří.

Podělil jsem se s vámi, drazí přátelé, o dojmy z tohoto místa a děkuji lékařům a sestřím, kteří se tam o mne starali.

*P. Jaroslav
Svatý Kopeček*

SKUTEČNÝ PRÁZDNINOVÝ PŘÍBĚH S NESKUTEČNĚ NEUVĚŘITELNÝM KONCEM

Bylo léto, jak správné léto má být. V kalendáři byla druhá červencová neděle roku 1975. Ve strojové stanici ČSD Telč si strojní četa ve složení strojvedoucí Všudybyl a pomocník strojvedoucího Franta jako topič připravovali parní lokomotivu zvanou Štokr s označením 5560479 na určenou směnu. Ta obnášela odvezení nákladního manipulačního vlaku z Telče do Slavonic, zpět do Kostelce a do Telče s obsluhou vleček a stanic. Nikdo z nich nečekal v průběhu směny nic zvláštního. Cesta z Telče do Dačic proběhla klidně a pohodově. Lokomotiva jela v tak zvaném obráceném postavení tendrem vpřed. Strojvedoucí tedy sledoval trať vlevo ve směru jízdy a topič měl na starosti sledování pravé strany tratě ve směru jízdy.

Z Dačic na Slavonice trať sleduje tok řeky Dyje, mezi nimi je různě hustý porost stromů a keřů. Od zastávky Dačice město se trať stáčí dlouhým obloukem doprava, výhled je značně omezený zmíněnými stromy a keři. Zhruba na úrovni dačické nemocnice náhle topič zděšeně vykřikl: „Zastav, je tam dítě na kolejích!“ To několikrát opakoval. Vlak jel předepsanou povolenou rychlostí 40km/hod. Strojvedoucí přes tendr lokomotivy a oblouk nic neviděl, ale učinil všechna opatření k nejrychlejšímu zastavení vlaku, na žádné vysvětlování ostatně čas nebyl. I přes usilovné brzdění se vlak rychle přibližoval k dítěti na kolejích, které na houkání lokomotivy nereagovalo. Brzdy naléhavě skřípaly, strojní četa doufala, že vlak se podaří včas zastavit. V tom topič zavolal: „Už ho nevidím, je pod mašinou!“ A celý zděšený se chytil rukama za hlavu a otočil se tak, aby nic neviděl. Lokomotiva urazila ještě asi 15 metrů a vlak se zastavil. Nastalo ticho, jen vlaková četa ze služebního vozu spustila pokřik: „Co se děje, co se stalo?“ Topič byl v šoku, jen opakoval, že jsme přejeli děcko. Na straně stroj-

vedoucího bylo maleniště, kde asi deseti až dvacítilété děvče v mnohých plevkách trhalo maliny a mělo dávat pozor na mladší předškolní děvče, které bylo u babičky na prázdninách. Strojvedoucí slezl z lokomotivy a začal zjišťovat skutečný stav věcí – kde je dítě, které sedělo do poslední možné chvíle na pravé straně koleje. Pod lokomotivou nic nenašel ani neviděl. Vlaková četa se zapojila do hledání také a společně zjistili, že pod náspem dole u řeky v úrovni půli lokomotivy leží dítě. Seběhli dolů z náspu a prohlédli ho, zda není poraněné, řeč s dítětem nebyla, bylo v šoku i silně vystrašené. Čas rychle plynul, všichni si oddechli, že to tak dopadlo a vlak musel pokračovat v další cestě. Strojvedoucí ještě stačil dívce, co trhala maliny, vyhubovat, že na svěřené děvče nedávala pozor, lokomotiva zahoukala a vlak pokračoval v další cestě do Slavonic.

Topič se postupně uklidnil a omluvil se, že nervově nevydržel dívat se ven a tak neviděl, jak dítě spadlo z náspu dolů k řece. Strojvedoucí nic vidět nemohl, jen podle rozrušení topiče odhadoval situaci.

Oba účastníci této příhody se po letech sešli o neděli 14. 6. 2009 o svátku Božího Těla a vzpomínali na doby dřívější – také došlo na tento příběh. Nic se tehdy nehlásilo, kromě dětí nikoho neviděli. Shodli se spolu na tom, že bez zásahu Vyšší moci dítě nemělo šanci přežít setkání s vlakem. Ani jednoho tehdy nenapadlo to, na čem se shodli. Oba si myslí, že zasáhl anděl strážný, který byl v potřebnou dobu na potřebném místě a učinil pro dítě potřebný zákrok.

*strojvedoucí Všudybyl
t.č. důchodce*

DRAHOKAMY

Nevím, jak u vás, ale naše děti mají k jídlu rády všechno, co křupe, takže drobí, všechno, co lepí a všechno, co se nějakým způsobem rozpouští, takže patlá.

Nesnáším drobky. Mám pocit že mě drobky pronásledují a jsou všude. Na stole i pod stolem se samozřejmě objevují několikrát denně. Jsou na kuchyňské lince, na sedačce, v koupelně, ve vaně, po koberecích, ve skříňkách, v aktovkách, v autě, dokonce i v botách. Někdy zavítají i do postele a to mi potom už opravdu tečou nervy. Křupou mi pod nohama, i když jsem už několikrát dnes uklidila. Mám dojem, že všechno, co je k jídlu, drobí. Chodím po domě a drobky mizí v hladovém žaludku hodného vysavače.

Někdy mi ale drobky pomůžou. Verunka ráda všechno drobí. Když drobí, je hodná. Odtrhává milimetrový kousíček rohlíku za kousíčkem a hází je po celé kuchyni. Má je za tričkem i v plíně. Můžu si zatím dodělat jinou práci. Přinese si smetáček a soustředěně zametá, takže všechno skončí pod nábytkem a gaučem. Pak tu prázdnou lopatku vysype do záchodu, a protože v míse nic nevidí, hodí tam aspoň blízký toaleták. Pomáhá mamince.

„*Metala*,“ hlásí mi pak spokojeně a vede mě se podívat.

Drobky ale mají výhodu, že i když se neuvěřitelně rychle množí, dají se odstranit.

To co lepí, je už horší. Lízátko strašně lepí.

U nás máme pořád od někoho nějaké tyto hřeby na rodičovské nervy. Nepomáhá ani hororové líčení černých zkažených zubů s hrozbou ukrutné bolesti při trhání. Děti stále s úsměvem cucají nebo spíš koušou tuhle hrůzu.

V Honzíkově aktovce s učením jsem objevila lízátko přilepené na zadní straně Procvičovacího sešitu z matematiky.

„*CO TO JE?!?!*“ ptám se hodně nepříjemně.

„*Já nevím*,“ obvyklá odpověď.

„*To bylo moje!!!*“ křičí Kristýnka na Honzika.

Začínám být nepříčetná.

Vyhazuji obal z učebnice i s lízátkem do koše a mám vzteklých dotazů tam nahoru plnou hlavu.

„*Panno Maria! Měl malý Ježíš taky lízátko???*“

Moje děti jsou přesvědčeny o tom, že čokoláda je dílo Boží. Já? ... Nevím...

Už od dětství jsem na ni zanevřela, když mně

a ségře naše babička pod stromeček nakoupila kila čokolády místo něčeho jiného se slovy: „*Holčičkýýý, jezte čokoládičkyýý, at' nemáte tak bledý tvářičkýý!*“

Ve svých 13 letech, kdy můj obličej byl neustále zarudlý a plný fleků a kdy jsem byla všechno, jen ne čistě bledá, mě to fakt štvalo, a navíc nejsem na sladký.

„*Mami?*“ mluví na mě Honzík od stolu, zatímco si rozbaluje kindervajíčko, které ZASE dostal od babičky.

„*Bude v nebi čokoláda?*“ Jí a při tom si utírá hnědou pusou do čistého bílého trička, co nosí do školy.

„*Doufám, že ne!*“ napadne mě okamžitě, ale mlčím.

„*Já myslím, že jo*,“ usmějí se na mě hnědé zuby.

„*Čokoláda v nebi není, tam je jenom Bůh ve třech osobách, ty trdlo*,“ odpoví Kristýnka.

„*Papala*,“ hlásí mi celý hnědý obličej, který se rozhodl zrovna teď mi dát pusou. A s roztaženými hnědými rukama jde ke mně se pomazlit.

„*Když tam je Bůh, tak je tam i čokoláda, né?*“ říká Honzík naprosto samozřejmě.

„*Tak já už chci umzít*,“ přidá se do diskuze Vojta olizující si prsty.

Utírám ruce, pusy i stůl od hnědé upatlané hmoty.

„*Pane Bože, at' je tam, co je, hlavně at' to nemusím uklízet*,“ modlím se s hadrem v ruce.

Jedlé želatinové bonbóny a tvary vymyslel úplně šílenec.

Vojta dostal velké sladké „gumové“ hady. To dá přece rozum, že si s nimi bude nejdřív hrát a až budou mít dost, tak se teprve sní, pokud zatím nebudou vyválené v písku, protože hadi přece spí někdy i v písku.

Had visí na naší nové dřevěné knihovně z IKEY hlavou dolů. Je tam přilepený, aby nespádl. Je to jednoduchý, stačí ho olíznout.

„*Co tady ty bonbóny na knihovně?*“ rozčiluji se na Vojtu s rukama v bok.

„*Psst! To je kobla a ona tam číhá, mami!!!*“ zašeptal.

Ještě se na mě chvilku dívá, jestli to chápu a pak si spokojeně odejde hrát.

Had číhal i v kelímku na zubní kartáčky. „*NĚ-*

KDO“ mu tam nalil vodu, aby neměl žízeň. Byl slizký a nabobtnalý, tak jsem ho pustila na svobodu.

Verunka je ale díky „gumovým“ bonbónům den ode dne šikovnější. Sama si umí rozdělat pytlík s Haribo medvídky. Nacpe je všechny do pusy a potom je postupně vyplivuje na své nové šatičky. A bonbónky se přilepí. Lesklé a barevné se jí líbí a ukazuje je všem.

„Káska,“ mluví si pro sebe.

„Hele, koukej mami! Ona má na sobě drahokamy!“ zírá na ni udiveně Honzík.

Kouknu na Verču a najednou mi to došlo. Díky svým upatlaným dětem vidím náhle věci jinak. Šaty plné drahokamů a nad nimi dvě velké a třpytící se modré oči.

Sednu si na židli a všichni se smíchem pozorujeme Verunku.

„No ano, tohle jsou ty opravdové vzácné kameny. A ty opravdové nejsou opravdové. Jsou studené a nedobré, drahé a nedosažitelné, nebo vystavené na studeném prstě smutné opuštěné paní.“

Tyhle jsou mnohem lepší!“

Skutečně. Bůh mě zahrnuje drahokamy. Drahokamy sladkých zážitků s našimi dětmi, drahokamy, které se nedají koupit. Já na ně nešetřím a stejně se u nás pořád objevují. Červené, žluté i zelené, lehce dostupné. Stačí si je jen vzít nebo si jich všimnout. Máme drahokamů plný dům a nevíme o tom. Kam se člověk podívá, jsou, ale já jsem je neviděla. Nabízí se mi a třpytí se. Bůh je nám sype do domu.

Často mám pocit, že mě tyto poklady zabíjejí, ale přitom mi dodávají sílu. Někdy mi takový život vůbec nechutná, ale je strašně dobrý.

Je to jako když mi jednou malá Kristýnka připravila posilující elixír. Přinesla v rukou hrneček a podává mi ho.

„Mamínko, vypij to! To jsem já SAMA uvařila pro tebe.“ Ve šťávě byla rozmíchaná nalámaná sušenka s nakrájeným rajčetem a lentilkami. A celé to bylo posypané grankem. Nadechla jsem se a vypila to. Kristýnka zkontrolovala obsah prázdného hrnečku a spokojeně odkráčela. Nechutnalo mi to, ale bylo to strašně dobrýýýý.

Dívám se přes sklo s obtisknutou dětskou dlaní na nebe.

„Pane Bože, přes čisté okno bych se tak šťastná na svět nekoukala!“

Když budeme drahokamy hledat, tak je najdeme a pak budeme doopravdy bohatí už teď.

Markéta Kartáková

DĚKANÁTNÍ KOLO SOUTĚŽE O SV. PAVLOVI V TŘEBÍČI

Po postupu z farního do děkanátního kola soutěže „Dobrodružství se sv. Pavlem“ jsme se 4. května 2009 vydali já, moje sestra Šárka a Kája Kokejl s panem farářem Tomášem do Třebíče. Ráno jsme se sešli asi o půl deváté, nasedli do auta a vyjeli jsme.

Cestou bylo v autě „ticho jako v hrobě“, protože jsme se všichni tři snažili dohnat přípravu na soutěž, pečlivě jsme si pročítali odkazy v Bibli, opakovali si otázky z předchozích kol a s trémou vyhlíželi Třebíč. V Třebíči jsme zaparkovali u zámku a šli se zapsat jako účastníci soutěže. Na začátek nás hezky přivítal Luděk Strašák /nám známý z rádia Proglas/, který celou soutěž následně moderoval. Po uvítání a seznámení s programem soutěže jsme začali psát vědomostní testy. Aby ale nezůstalo jenom u testů, poté probíhala hra v okolí zámku. Nejdříve jsme byli rozděleni do skupinek a poté začala hra. Plnili jsme různé úkoly, které se týkaly událostí a měst ze života svatého Pavla – např. jsme měli udělat co nejdelšího hada z papíru – což mělo připomenout událost u Damašku /spuštění sv. Pavla po provazech z hradeb/. Potom jsme vyráběli papírovou lodičku – připomenutí plavby z Césaree do Říma – do lodičky jsme pak foukali. Celkově bylo deset úkolů a v každém bylo možné získat jeden bod. Po soutěži jsme měli chvíli volno, protože byl ještě vyhodnocován vědomostní test i praktická soutěž. Asi po půl hodině nastal ten napínavý okamžik... Velké finále!

Z první kategorie postupila z naší farnosti Šárka, která v samotném finále potom získala druhé místo. Z druhé kategorie jsem k mému překvapení postupila já a i když jsem postupovala dokonce z prvního místa, tak nakonec jsem i trochu z nervozity skončila také druhá – asi abychom si to s Šárkou nevyčítaly. V třetí kategorii jsme měli také svého zástupce, Kája získal ve finále šesté místo. Musím říci, že v samotném finále již byly otázky hodně těžké, dokonce i pan farář si nad některými lámal hlavu.

Na závěr jsme dostali pěkné ceny. S velikou radostí jsme opouštěli Třebíč, kde jsme prožili pěkný den se sv. Pavlem, poznali nové kamarády a snad i udělali dobrou propagaci mládeži naší farnosti. Po cestě domů jsme pak přemýšleli, jak říci o našem pěkném umístění rodičům a sourozencům. Pan farář také zářil radostí a za odměnu nás pozval na pizzu. Po krásném a vyčerpávajícím dni a po dobré pizze jsme se s dobrou náladou odebrali domů.

Maruška Kaňkovská

LÉTO

„Léto, milé léto, kdes tak dlouho bylo? U studánky, u voděnky, ruce, nohy mylo.“ O létu je mnoho pořekadel a písní, ale pro nás, věřící křesťany, je dobou putování na poutní místa k milým světcům v blízkém i vzdálenějším okolí. Z dětství je to Křemešník, kam chodívalo procesí pěšky již v sobotním odpoledni, procesí vedl starý pan Radkovský za zpěvu a modliteb k svátku Nejsvětější Trojice (neděle po Sslání Ducha Svatého). Poutníci přespávali u hospodářů ve stodolách na slámě, v Sázavě, aby ráno v neděli byli přítom-

kolem chrámu, v tichu modliteb ...

My jsme tam měli svatební cestu, a to 15. dubna v Milostivém létě 1950, s požehnaním tamního duchovního otce, což nám zařídil P. Alois Stria, který nás dopoledne oddával ve farním chrámu sv. Martina. Po svátečním obědě u nás doma – byl pozván i kaplan P. Miloš Václav Dočekal s administrátorem P. Aloisem Striou. Protože potraviny byly po válce ještě na příděl (lístky), maminka a teta připravily to nejlepší, španělské ptáčky s rýží, polévku s játrovými knedlíčky a tradiční cukroví. Na Křemešník nás vzal strýček z Velkého Meziříčí osobním autem, a proto jsme pozvali otce Striu, aby jel s námi. On však viděl, jak by jel rád také otec Dočekal, vyzval jej s tím, aby jel, když tam ještě nikdy nebyl. My jsme s manželem byli rádi a vše se nám zdálo velmi slavnostní a požehnané do dnů společného života. Počasí bylo aprílové, chvíli zářilo sluníčko, chvíli zapršelo ...

Podotýkám, že v tomto 50. roce byly nařízeny tzv. „opakované“ svatby, tj. nejdříve úřední na národním výboru s podpisy do matriky, teprve potom církevní svatba.

Protože jsme začínali bydlet v Hodicích, kde jsme byli i zaměstnáni, šli jsme tedy 8. dubna 1950 tam, zde nás přivítal předseda NV p. Volf a za týden jsme pak měli svatbu v kostele a požehnaní na Křemešníku ...

Při těch vzpomínkách jsem si vzpomněla na básničku z knihy zapůjčené z bývalé městské knihovny na náměstí, kde půjčoval knížky pan Krechler a kde byly v domě byty a také místnost, kde jsme měly hodiny vyučování vaření ve školním roce 1939 – 1940 jako žákyně IV. třídy měšťanské školy. Učebnici vaření pro vyšší třídy obecných a pro školy měšťanské, kterou sestavila Marie Jelínková a vydalo Státní nakladatelství v Praze, jsme si mohly zakoupit za 13,- Kč. Avšak bylo nařízeno (po zabrání Sudet) zalepit u Kč písměno č. Učila nás paní učitelka Lija Tru-

ni slavné mše svaté (před ní přistoupit ke svátosti smíření, dojit ke studánce s léčivou vodou a modlit se křížovou cestu u kamenných kapliček jednotlivých zastavení). Svátostné požehnaní a zastavení u krámků s obrázky Křemešníka, přinést nejbližším na památku dárek (i něco sladkého) z pouti.

Jak se vše změnilo! Nyní přijíždějí auta, autobusy – nejen o svátku Nejsvětější Trojice, zaparkují na místě u silnice a poutníci vyjdou jen vzhůru lesem ke kostelu a okolí. Láká také turistická rozhledna, na jejíž postavení přispívali mnozí od nás. Odměnou je krásný výhled do kraje. Avšak někdy déšť a vítr přihnal i bouřku. Také restaurace s pohostinstvím poskytuje slavnostní setkání a též svatební hostiny (ubytování). To vše na tomto poutním místě nebylo, jen lesy šuměly

báková, recepty jídel jsme si opisovaly z tabule do sešitu. Z té doby si pamatuji jeden oběd, a to špenátovou polévku a tvarohové knedlíky a kompot, jenž občas vaříme dodnes. Paní učitelka pěkně zpívala různé árie z oper, a tak jsme ji vždy na konec hodiny uprosily, aby nám zazpívala ...

Krásná léta mládí! Bohužel začátek války - dobře, že jsme ani netušily, co budeme prožívat za těžká léta ...

Tedy básnička z malého výboru básní od Stanislava Augusty, básníka Vysočiny. Zmínila jsem se o ní našemu duchovnímu otci Tomášovi, přál si ji do Věžníku.

Křemešnická pouť ve vzpomínce

Jarní je ráno mámivé
slunce má úsměv v tváři.

Procesí jde a v čele má
sošku se svatozáří.

Jako kluk já s ním chodíval,
dávno, ach, již je tomu ...

Jednou jsem nalézt nemohl
z lesů těch cestu domů.

Teď se jen tiše usměji,
když na vše vzpomenu ...

Pro maminku jsem vodu bral
v zázračném pramenu.

Lidmila Vokřínková

KATECHETKA INFORMUJE

Ne, opravdu vás nemám v úmyslu zahrnout veselými historkami z hodin náboženství. I když bych velice ráda, nemohu. A to ne proto, že by o ně byla nouze. Hlavním důvodem je získaná důvěra dětí a jejich veliká otevřenost při hodinách náboženství. Hodiny probíhají formou diskuzí, a tak do nich děti vnáší především svou osobní výpověď o tom, co si myslí, jak vnímají a chápou sebe, Boha a své okolí. Společně pak nalézáme odpovědi na nastolené otázky.

Dovoluje-li to probírané téma – příběhy z Písma zdramatizujeme a děti je mají možnost „prožít“ – např. Ježíš kráčejíci po vodě a tonoucí se Petr, Jidáš prodávající Ježíše farizeům, příběh Abrahama a Sáry.

Ke každé lekci náleží také pracovní list, který děti vybarvují a vypracují zadané úkoly.

Starší děti mohly psát k probíraným tématům své úvahy – např. co si myslí ovečka o pastýři, který ji našel a nese domů, nebo utěšující dopis pro Marii, které zemřel bratr Lazar...). Za vypracované úkoly jsou děti odměněny denáry. Po každém takto probíraném tématu děti píší test, který se neznámkuje, ale je ohodnocen denáry.

V hodinách náboženství také zpíváme – je to hlavně proto, aby všechny děti znaly a uměly písně, které se budou zpívat při bohoslužbách určených pro ně a mohly se svým zpěvem do liturgie zapojit.

V průběhu školního roku měly děti možnost zúčastnit se tří výletů – pěší výlet do kostela sv. Petra a Pavla v Batelově, do Prahy na výstavu o svatém Václavovi a prohlídku pražského arcibiskupského paláce, a do Osové Bitýšky – do centra pro mládež.

Všechny děti byly v průběhu školního roku informovány a zvány na akce, při kterých se mohly aktivně podílet na životě farnosti. (např.: Živý betlém, křížová cesta na Křížovou, mikulášská besídka, vánoční návštěva domova důchodců ...)

Myslím si, že záměr propojení náboženství, pátků na faře, pátečních večerních mší pro děti a nedělních mší pro děti se podařil.

Školní rok byl zakončen táborákem na farní zahradě a opékáním buřtů.

Pár slov závěrem:

Velice si vážím důvěry, se kterou jste mi svěřili Vaše děti. Bylo mi ctí učit náboženství v naší farnosti. Snad ve všech hodinách mě provázelo veliké chvění a úžas nad tím, jak veliký dar nám byl v našich dětech dán. A pokud se budeme o tento poklad (*hřivny*) náležitě starat (*nezakopeme je*), dovoluji si tvrdit, že se můžeme s klidem a radostí těšit na budoucnost v naší farnosti.

Eva Šalandová
pastorační asistent

MARTIN LUTHER (1483-1546)

Luther se narodil a prožil mládí v době plné společenských změn, které ho a celou tehdejší společnost ovlivnily. Po Evropě se šířily myšlenky renesance a humanismu, jež překopaly středověké chápání světa, člověka, Boha. Tyto myšlenky byly podpořeny mnohými objevy, vynálezy. (*Kryštof Kolumbus objevil Nový svět, Mikoláš Koperník „přepsal“ učebnice změnou geocentrické soustavy na heliocentrickou soustavu atd.*)

Jeho otec byl horník z Mansfeldu, který byl pověřivý a velmi přísný, u malého Martina vzbuzoval bázeň, obavy a strach. Boha chápal jako přísného a trestajícího, to se projevilo u Luthera v dospělosti. Luther studoval v Mansfeldu, Magdeburgu, latinskou školu v Eisenachu a univerzitu úspěšně absolvoval v Erfurtu. Otec chtěl ze syna právníka. Zprvu nastoupil na práva, ale zažil velmi prudkou bouři, při které se schoval pod strom. Když blesk udeřil blízko něho, tak se ve strachu obrátil ke svaté Anně a slíbil jí, že jestli se zachrání, vstoupí do kláštera.

Zachránil se a vstoupil do augustiniánského kláštera, velmi přísné řehole. V řádu poznal vikáře Staupice a pochopil, že Bůh je i milující a nejenom trestající. V roce 1507 se stal knězem, na rok se přestěhoval do Říma, kde se mu nelíbilo a měl z pobytu trauma. Roku 1511 začal učit na univerzitě teologii a o rok později získal doktorát. Druhý velký zlom v životě zažil ve své komůrce při přípravě kázání o listě sv. Pavla Římanům. Uvědomil si, že Bůh je milosrdný a lidé jsou spaseni pro víru a ne jenom pro skutky. V té době se v Německu velmi rozšířil prodej odpustků, což začal odsuzovat.

Roku 1517 zažil Martin Luther zásadní životní zlom. Předemší svatou přibil na dveře kostela 95 tezí, které odstartovaly reformaci církve. Ovšem do roka byl obžalován v Římě dominikány a začaly mu těžké roky. Na výslech do Říma nešel, protože se obával, že dopadne jako Jan Hus. Oproti Husovi byl sebevědomější a lepší řečník. Slyšení se konala v Augsburgu, kde diskutoval s papežovými vyslanci. Luther znal výborně teologii a všechny v diskusi porazil, přes-

to byl obviněn z kacířství a odsouzen k smrti. O dva roky později vydal papež bulu, ve které označuje Luthera za kacíře. Když bula přišla do Německa, nebyla zcela zveřejněna, byla odsouzena a Luther ji demonstrativně spálil a vydal svůj náboženský list. List o křesťanské svobodě. Navrhoval reformovat církev. Vystupuje proti světské moci papeže. Tvrdil, že na výklad Bible má nárok každý člověk a nejenom papež a jím pověřený kněz. Dále navrhl položit zbožnost na individuální zodpovědnost. A právo se obracet k Bohu podle svého svědomí. A v neposlední řadě protestuje proti hierarchii v církvi.

Císař Karel V. si to chtěl s Lutherem vyřídit, a proto svolal sněm do Wormsu, kde mu nechal položit otázku, jestli odvolá sporné části, ale Luther neodvolal. Následně byl dán do klatby jak náboženské tak světské. Protože mu od císaře a jeho poddaných hrozila fyzická likvidace, tak se schoval na hrad Wartburg, kde přeložil celý Nový zákon. Tento překlad je považován za základ spisovné němčiny.

Mezi lety 1524 – 1526 v Německu propukly Selské války. Luther se proti nim postavil a tímto činem si na svoji stranu získal jak lid, tak šlechtu i kurfiřty. Císař se opět pokusil sjednotit církev, svolal sněm, ale ukázalo se, že rozkol je tak veliký a síla protestantského tábora tak velká, že církev se nedokáže sjednotit. Nemalý podíl na rozšíření protestantismu měli Turci, kteří se mohutně tlačili do Evropy a roku 1529 obléhali Vídeň. Císař Karel V. se více zajímal o bezpečí habsburské říše a Evropy než o jednotu církve.

Luther napsal kolem sta knih a byl také autorem hudby a výborný varhaník. Roku 1546 Luther umírá ve Wittenbergu.

Velkým nebezpečím protestantů už od vzniku je, že se nedokázali nikdy sjednotit. Již za života Luthera vznikly další protestantské církve a hnutí. Luther kladl důraz na víru a nepodporoval misie, proto je zajímavé, že dnešní luteráni vyvíjí misijní činnost v Africe. Mnozí dnešní katoličtí teologové Luthera uznávají a vrací se k němu.

Josef Kolba

- 6.7. 15:00 - primiční mše sv. P. Jana Krbce v Třešti
- 8.7. 17:00 - děkovná mše sv. P. Jana Krbce ve Znojmě u sv. Mikuláše
- 8.-12.7. Charismatická konference v Brně
- 11.7. 18:30 - mše sv. v Jezdovicích
- 12.7. nedělní mše sv. v Třešti a Růžené, slouží novokněz a bude udělovat novokněžské požehnání
- 13.-18.7. dovolená
- 15.7. kněžská pouť v Kostelním Vydří
- 18.7. Třeštice - mše svatá
- 25.7. 18:30 - Jezdovice - mše svatá
- 26.7. 10:00 - Růžená - poutní mše svatá
- 1.8. Třeštice - mše svatá
- 8.8. Jezdovice - mše svatá
- 16.8. 11:30 - poutní mše sv. v Salavicích
- 17.-22.8. dovolená
- 29.8. Žďár nad Sázavou - diecézní setkání rodin
- 3.9. rekolekce kněží ve Stonařově
- 6.9. modlitby mládeže v Kněžicích
- 13.9. pouť v Lovětíně
- 26.-28.9. návštěva papeže Benedikta XVI. v ČR

ŠŤASTNOU CESTU!

Že čas je opravdu neúnavný, ale také neúprosný běžec, o tom se přesvědčí každý z nás, když obracíme listy v kalendáři.

Tak tedy už je to tentokrát po desáté!

Ano, deset měsíců pilné školní práce uběhlo jako voda v tom našem Třešťském potoku.

Všichni školou povinní se dočkali vytoužených prázdnin.

Z celého srdce přeji všem pěkné sluníčkové dny prožité ve zdraví, v radosti ze všeho pěkného a pod ochranou ANDĚLA STRÁŽNÉHO na každém kroku.

Naši milí, tak tedy šťastnou cestu na dovolenou a šťastný návrat domů!

přeje
O. Hrbková

Úryvek z knihy *Mateřství* od Anny Melchiorové, vydalo Karmelitánské nakladatelství v edici Familia v roce 2009:

„Mateřství se v některých ohledech v posledních desetiletích znesnadnilo. Matky jsou dnes vystaveny psychologickým i praktickým obtížím, které vyplývají z čím dál nejistějšího vzájemného vztahu mezi matkami a zbytkem společnosti. Vláda podporuje skvělý nový svět institucionalizované péče o děti. Národní hospodářství propaguje dlouhou pracovní dobu a flexibilitu při dojíždění za prací. Vzdělávací systém doporučuje měřitelné výsledky. Média vystavují na odiv půvab a nezávazný sex. Reklamy rozšiřují vidinu věčného mládí a spotřební předměty. A ti všichni – vláda, hospodářství, vzdělávací systém, média a reklamy – hlásají, že náš příjem vyjadřuje, kdo vlastně jsme.“

Mateřství se do těchto představ moc nehodí. Matky jsou všeobecně přesvědčené o tom, že vychovávají své děti lépe než profesionálové, kteří je nemají ze srdce rádi... Matky moc dobře nenesou, když se od nich nebo jejich manželů požaduje, aby upřednostňovaly práci před rodinou. Matky nelze poměřovat, třídit a hodnotit podle kvality, pro matky se nevystavují žádná osvědčení ani ocenění. Matkám se zřídkakdy daří vypadat půvabně. Matky jsou symbolem reprodukční funkce sexuality a potřeby pevného svazku. Matky doslova zosobňují odpovědnost dospělých, a narušují tak vidinu věčného mládí. Matky už ze své podstaty spíše dávají, než berou a v důsledku toho nemají příliš co povídat o tom, jak tráví svůj volný čas. A v neposlední řadě nejsou matky za práci, kterou dělají, placené, a tudíž se nacházejí na spodních příčkách společenského žebříčku a snaží se nějak vyrovnat s ošidným vnímáním svého vlastního postavení.“

Mgr. Petra Dolská

DIECÉZNÍ POUŤ

Diecézní pouť rodin a farností ve Žďáru nad Sázavou se bude letos konat již po šesté, a to v sobotu 29. srpna 2009 od 9.00 do 16.00 hodin.

Motto letošní Diecézní pouti rodin ve Žďáru nad Sázavou koresponduje s heslem návštěvy Svatého otce v České republice: *Láska Kristova je naší silou.*

Program:

09:00 Příprava na bohoslužbu – úvodní program na pódiu.

10:00 Pontifikální mše svatá – celebruje brněnský biskup Vojtěch Cikrle.

15:45 Závěrečná modlitba a požehnání.

*program pro děti i rodiče - informace na:
www.crsp.cz*

Po skončení poutě naváže další program v rámci Klášterní noci.

Po celou dobu programu je možnost prohlídky areálu kláštera, muzeí, zámku a Zelené hory pro rodiny zdarma. Pro maminky s kojenci je k dispozici místnost pro přebalování. K obědu je možné zakoupit si párky. Před zahájením programu a po jeho ukončení bude k dispozici kyvadlová doprava mezi nádražím a areálem zámku.

PÁTKY NA FAŘE

Pozor, pátky na faře – trochu jinak!!!

Ráda bych Vás informovala o změně v organizaci a náplni tzv. pátků na faře.

16:00 – nácvik zpěvu – malá schola – jsou zvány všechny děti, které mají chuť zapojit se do služby zpěvu při mších pro děti

16:30 – program pro děti. Zde bude od následujícího školního roku změna. Děti budou rozděleny do dvou skupin podle věku na předškoláky a školáky.

Školáky budou mít na starosti animátorky – Dunička Jan, Kapounová Marie, Štanclová Marie. Odpoledne bude vždy tématicky zaměřené. Tento školní rok se budou aktivity vztahovat k Roku kněží. Program bude probíhat ve velkém sále na faře nebo na farní zahradě.

Pro děti předškolního věku připravujeme katecheze „Aby malé bylo velké“ z ostravsko-opavského katechetického centra. Budeme se scházet v malé místnosti u krbu a povede je Kateřina Bambulová a Eva Šalandová.

18:00 – dětská mše svatá v kostele sv. Kateřiny.

Eva Šalandová

ZE ŽIVOTA FARNOSTI

Z VODY A DUCHA SVATÉHO SE NARODILI

Třešť: Matouš Trojan
Růžená: Vojtěch Havelka

V NADĚJI SPOLEČENSTVÍ BOŽÍHO LIDU SE S NÁMI ROZLOUČILI

Třešť: Marie Straková
Marie Hájková
Ludmila Pátková
Růžená: František Tůma
František Růžička

1. SVATÉ PŘÍJIMÁNÍ PŘIJALI

Třešť: Hana Havlíková
Radek Mátl
Daniel Havlíček
Petr Mezera
Růžená: Michal Hink
Johana Zachová
Gabriela Zachová
Kristýna Kartáková